

EEN PATRIOTTISCHE LENTE

Gerolf Annemans
Europees Parlements lid

Dit is een uitgave van Gerolf Annemans,
Europees Parlements lid, lid van de fractie voor
een Europa van Naties en Vrijheid

Redactie: Dimitri Hoegaerts, Wouter Vermeersch

Opmaak: Hans Verreyt

Foto's: Europees Parlement, Twitter

De weergegeven meningen komen uitsluitend voor de verantwoordelijkheid van de auteur(s). Deze meningen geven niet noodzakelijk het officiële standpunt van het Europees Parlement weer.

Inhoud

Quo vadis EU?	5
De toekomst van de EU	
60 jaar Verdrag van Rome. Reden tot feest?	
Vlamingen betalen meest aan EU	10
Europees Parlement.....	13
Nieuw voorzitterschap	
Reglement als wapen tegen EU-kritiek	
Een patriottische lente.....	17
Oostenrijk	
Geert Wilders	
Marine Le Pen tegen de rest	
Prima gli italiani!	
Gerolf Annemans voorzitter Europese partij	
Brexit	23
ECON	27
CETA: een brug te ver	
ECB gaat boekje te buiten	
Stoelendans Eurogroep	
Slecht rapport voor België	
Kapitaalmarktenunie: een blinde vlucht vooruit	
Getouwtrek en cordon sanitaire rond de bankenunie	
Europese pensioenroof	
België en de belastingparadijzen	
De strijd voor Vlaamse jobs	
EIB: financiering van de immigratienachtmerrie	
Immigratie: ondergaan of tegengaan	44
Manke Turkijedeal	
Een nieuw ‘migratiepact’	
Gemeenschappelijk asielstelsel	
Extra kredieten	
Veerdienst	
Mensenrechten.....	50
Hongarije en Polen: mensenrechten in gevaar?	
Visca Catalunya lliure	
Plaasmoorde	
Turkije	

www.gerolfannemans.vlaanderen

[@gannemans](https://twitter.com/gannemans)

Quo vadis EU?

“Europese samenwerking is belangrijk. Ze heeft bijgedragen aan vrede, vrijheid, democratie en welvaart. De Europese Unie is echter een supranationale instelling die bemoeizuchtig en expansionistisch handelt en steeds meer macht naar zich toetrekt. De EU vertoont steeds meer totalitaire trekken, gaat in tegen de Europese verscheidenheid en holt fundamentele Europese waarden en verworvenheden uit, zoals soevereiniteit, subsidiariteit, vrijheid, welvaart, democratie en de rechtsstaat,” zo luidde het in het verkiezingsprogramma waarmee Gerolf Annemans namens het Vlaams Belang in 2014 naar de kiezer trok.

Gerolf Annemans wil als EU-kritische stem in het Europees Parlement de evolutie naar een EU-superstaat, een België in het groot, een halt toegevoegd. Naast de ordelijke opdeling van België wil hij een ordelijke ontmanteling van de EU en van de eurozone. Het lijkt radicaal, maar het is de enige weg. De euro kost alleen maar geld en moet worden vervangen door een kleinschaligere, gezonde munt die wordt gedeeld door een aantal historisch en cultureel gelieerde landen met de nodige begrotingsdiscipline. Men moet opnieuw in de richting van een vrijwillige Europese (intergouvernementele) samenwerking zoals die bestond voor het Verdrag van Maastricht. IJkpunten hiervoor zijn de Europese Economische Gemeenschap (EEG) en de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA). Vlaamse onafhankelijkheid, vrijheid, vrijwilligheid, subsidiariteit en soevereiniteit moeten daarbij centraal staan.

De toekomst van de EU

Meer en meer Vlamingen beseffen dat de EU meer een last dan een zegen is. Maar ook de Europese Unie en meer bepaald de Europese Commissie onder leiding van Jean-Claude Juncker beseft dat ze op zijn minst met een probleem zit. Niet louter een probleem van perceptie, maar een reëel probleem van legitimiteit. Toch doet ze alsmaar verder, toch evolueert ze alsmaar verder in de richting van de zonet beschreven Europese superstaat. Om toch enigszins de indruk te wekken dat ze ook rekening houdt met de publieke opinie, dat ze af en toe achterom kijkt, presenteerde de Commissie in het voorjaar van 2017 een ‘Witboek’ over de toekomst van de EU. Wat eigenlijk niet meer inhield dan immer meer EU, in welk scenario dan ook. Gerolf Annemans reageerde als volgt in een persbericht.

Persbericht: Witboek ‘toekomst van de EU’: meer van hetzelfde (01/03/2017)

De Europese Commissie heeft vandaag bij monde van Jean-Claude Juncker een ‘White Paper’ gepresenteerd over de toekomst van de Europese Unie. Het document bevat 5 scenario's die variëren van 1) verder doen alsof er niet aan de hand is, 2) een veredelde gemeenschappelijke markt, 3) een Europa van twee snelheden of 4) een federale Unie die de 27 lidstaten verder doet gaan in alle domeinen. Maar zelfs in een scenario waarin men 5) minder maar meer efficiënt wil doen, gaat men nog steeds uit van bijvoorbeeld een gemeenschappelijk migratiesysteem of een gemeenschappelijke buitenlandse - en defensiepolitiek.

In de hoop haar overeind te houden, spreekt de Commissie uitdrukkelijk haar voorkeur uit voor een strak gereglementeerde eurozone. De Commissie pleit onverholen voor eigen mid-

delen hoewel dat in slechts één scenario thuishoort. Met dit Witboek en zijn 5 scenario's is er niets nieuws onder de zon. Het is allemaal al geschreven, geopperd, bestudeerd en in rapporten gegoten.

Een 6de scenario, namelijk dat van een ordelijke opdeling van de eurozone en een scenario waarbij bevoegdheden opnieuw naar de lidstaten terugvloeien, vindt men niet terug in het Witboek. Het is nochtans het ultieme scenario om te komen tot een afgeslankte en vrijwillige Europese intergouvernementele samenwerking zoals die bestond voor het Verdrag van Maastricht, om zo de vrijheid van de burgers en de soevereiniteit van de naties te herwinnen.

Het ware voor Juncker én de Europeanen beter geweest de Engelstalige term voor Witboek ('*White Paper*') ter harte te nemen en de zogezegde nieuwe toekomst van deze EU te beperken tot een wit blad papier.

Ook in de Commissie Constitutionele Zaken van het Europees Parlement wordt gedebatteerd over de toekomst van de EU. Maar ook hier, altijd in dezelfde federalistische richting. Ene Guy Verhofstadt (Open VLD) is voortrekker in dat discours.

Persbericht: Hervorming EU: Verhofstadt wil zichzelf de geschiedenis inschrijven (12/07/2016)

Vandaag presenteerde Guy Verhofstadt in de Commissie Constitutionele Zaken (AFCO) van het Europees parlement zijn ontwerprapport over 'mogelijke ontwikkelingen en aanpassingen met betrekking tot het huidige institutionele bestel van de Europese Unie.'

Terwijl andere rapporten zich bewegen binnen het kader van de bestaande verdragen, gaat Verhofstadt onder het motto van de 'ever closer Union' verder en pleit hij voor een 'hervorming in de diepte' van het Verdrag van Lissabon.

In onze eigen falende staat kennen wij Verhofstadt als de liberale leider en premier die steeds hervormingen tegenhield, in Europa is hij een felle hervormer in de richting van steeds meer EU.

Met de verkiezingen van 2014 vroegen steeds meer Europeanen minder EU, de Nederlanders stemden tegen het Oekraïne-akkoord in een referendum en *last but not least* opteerden de Britten voor hun Brexit. Het antwoord is dus niet meer, maar minder EU.

Verhofstadt trekt geen lessen uit de recente geschiedenis en wil integendeel een einde maken aan wat hij zelf noemt het 'Europa à la carte,' en een einde aan 'opt-outs, opt-ins en uitzonderingen'. Nochtans ligt daar de enige uitweg om nog een gemeenschappelijk Europees project van vrijwillige samenwerking tussen vrije natiestaten te bewaren.

Verhofstadt blijft echter doof en stelt nog eens een boodschappenlijstje op van o.a. een banken-unie, energie-unie, defensie-unie, een eengemaakt ministerie van Financiën én uiteraard een gezamenlijk Europees migratiesysteem.

In het rapport wordt opgeroepen om de verdragen te amenderen en Verhofstadt wil zowaar een Conventie opstarten 'om de EU klaar te maken voor de uitdagingen van de komende decennia'. Hij ziet zichzelf ongetwijfeld al als voorzitter van die zelf gecreëerde Conventie. Verhofstadt wil zichzelf de geschiedenis inschrijven. Dat heeft hij echter al gedaan als de premier die in zijn land verantwoordelijk is geweest voor de invoering van het vreemdelingenstemrecht, de regularisatie van honderdduizenden illegalen, de invoering van de nationaliteit zonder voorwaarden en voor de grootste immigratiestromen sinds de Tweede Wereldoorlog.

Het Vlaams Belang suggereert daarom dit rapport snel af te serveren en in een onderste lade te doen belanden.

5 mrt. 2017

Verhofstadt & Macron. Meme combat. Eurofederalisme. Euro-extremisme

<http://bit.ly/radio12017>

Gerolf Annemans diende een minderheidsstandpunt in namens de ENV-fractie tegen het rapport dat verder bijvoorbeeld pleitte voor het verdwijnen van de laatste binnengrenzen (want niet alle EU-landen nemen immers deel aan het Schengenakkoord) of de afschaffing van de eenparigheid van stemmen in de Europese Raad.

Minderheidsstandpunt over mogelijke ontwikkelingen en aanpassingen van het huidige institutionele bestel van de Europese Unie (20/12/2016)

De ENV-fractie keert zich op principiële gronden tegen dit verslag. De rapporteur trekt de dogmatiek en de logica totaal door van een Unie die zich alsmaar verder uitstrekt en verdiept. Hij staat dan ook bekend als een voorstander van een 'Verenigde Staten van Europa', een idee en een richting die volgens ons strijdig is met de Europese identiteit die namelijk doordrongen moet zijn van de primauteit en de waarde van de nationale identiteit. Deze laatste is trouwens ook de kracht van het Europese continent en alleen zij kan het uitgangspunt zijn van gelijk welke vorm van op vrijheid en vrijwilligheid gebaseerde samenwerking. De reeds op basis van het Verdrag van Lissabon dolgedraaide Europese Unie die op zoveel vlakken faalt en haar geloofwaardigheid heeft verloren, probeert haar problemen op te lossen door nog verder te gaan in datgene wat nu net de problemen heeft veroorzaakt: een veel te ver doorgedreven integratie. Alleen een stopzetten van deze agressiviteit ten aanzien van het bestaan van de Europese

lidstaten en een herstel van de nationale soevereiniteit kan verder onheil voorkomen. Alleen daardoor kan ook opnieuw worden aangeknoopt bij de uitslag van zoveel genegeerde of opzij geschoven referenda over de Europese toekomst.

Ook een ander rapport sloot bij de Verhofstadt-logica aan. De rapporteurs meenden dat alle bepalingen van het Verdrag van Lissabon 'tot hun volle potentie' moeten benut worden, wat onder andere zou leiden tot een uitbreiding en verdieping van de Economische en Monetaire Unie en de oprichting van een gemeenschappelijk buitenlands - en defensiebeleid.

Debat 'Mogelijke ontwikkelingen en aanpassingen met betrekking tot het huidige institutionele bestel van de Europese Unie - Verbetering van de werking van de Europese Unie, voortbouwend op het potentieel van het Verdrag van Lissabon' (14/02/2017)

Gerolf Annemans: Voorzitter, de Europese Unie is een artificiële constructie, een kunstmatige constructie. Het is niet natuurlijk gegroeid vanuit de bevolking of toch maar heel gedeeltelijk. Het is een concept van een elite van wat men hier *founding fathers* noemt, die met heel veel propaganda en met enkele verdragen proberen het ding levend te maken. In zo'n onnatuurlijke constructie treden natuurlijk onnatuurlijke effecten op en een van de meest onnatuurlijke effecten is het feit dat hier in dit Parlement de hoofdtoon wordt gevoerd van de federale muziek, dat men hier het eurofanatisme terugvindt, terwijl het niet echt normaal is.

Normaal zou het Parlement de motor moeten zijn van het verzet dat bij de bevolking optreedt tegen deze Europese constructie, het verzet dat bij de bevolking steeds meer zichtbaar wordt via referenda, via verkiezingsuitslagen en dies meer. Het EU-kritische geheel zou hier te horen moeten zijn en hier is het minder dan ooit te horen. Deze ochtend is daar een mooi voorbeeld van. Hier treedt het omgekeerde effect op. Hier is een ruime meerderheid die achter de federale muziek loopt, die altijd volgens hetzelfde schema gaat. Er zijn problemen dus moet er meer Europese Unie zijn, zijn er goede effecten, dan moet er ook meer Europese Unie zijn. Dat is het schema, en het is hier volop vandaag, ook deze ochtend, weer aan de orde. Dat brengt ons bij die twee verslagen. Het eerste verslag zou men nog enigszins logisch kunnen noemen. Mevrouw Bresso en de heer Brok die binnen de bestaande verdragen willen proberen zoveel mogelijk te doen. Logisch, omdat de verdragen zijn wat ze zijn, maar het is in ieder geval voor mij, en als EU-criticus alvast een reminder van de redenen waarom wij destijds met zoveel vuur het Verdrag van Lissabon hebben bestreden. Als je ziet wat je er allemaal mee kunt doen en hoe ver je er mee kunt gaan, dan weten we nu en vandaag en dankzij dit verslag waarom.

En dan is er Verhofstadt, ik ken hem al dertig jaar, hij wil verder uitbreiden, hij wil ons verder sociaal, economisch en militair verstikken in die Europese Unie. Vroeger toen hij jong was, werd zijn arrogantie een vorm van enthousiasme en voluntarisme genoemd. Nu kunnen we alleen maar vaststellen in de huidige context dat wat hij hier brengt een kwalijke en voor Europese samenwerking nadelige vorm van eurofanatisme is. Wij, *deplorables*, wij zullen deze beide verslagen verwerpen.

60 jaar Verdrag van Rome. Reden tot feest?

Naar aanleiding van de 60ste verjaardag van het Verdrag van Rome en dus zeg maar van het prille ontstaan van de Europese Unie debatteerde ook de plenaire vergadering van het Europees Parlement over de toekomst van Europa.

Debat ‘Conclusies van de vergadering van de Europese Raad (9-10 maart 2017), met inbegrip van de verklaring van Rome’ (15/03/2017)

Gerolf Annemans: Het Verdrag van Rome was een vorm van Europese samenwerking die aanvaardbaar was. Het was weinig geïnstitutionaliseerd en de deelnemers bleven vrije lidstaten, die op basis van vrijwilligheid en zonder hinder voor de optimalisering van hun eigen belang en nationaal belang een verband aangingen op zeer duidelijk afgelijnde grondslagen en samenwerkingsdomeinen: een meerwaarde. Sinds 1957 is de Europese samenwerking echter systematisch verder uitgebreid en uiteindelijk inhoudelijk zowel als institutioneel volledig uit de hand gelopen, ongeveer vanaf het Verdrag van Maastricht uit 1992. Zeker na de invoering van de open grenzen voor migratie, het Verdrag van Schengen en de muntunie staan de volkeren van Europa onder voogdij.

De federale, ‘altijd-maar-meer-EU’-logica moet worden doorbroken. Als men wil vermijden dat de hele Europese Unie in een collectief exitscenario uitmondt, zullen nieuwe en verstandige founding fathers moeten terugkeren naar een intergouvernementeel systeem.

Ook het VRT-programma Villa Politica maakte een ‘feestuitzending’ vanuit het Europees Parlement in Brussel. Maar is die verjaardag wel een reden tot feest? Gerolf Annemans zat in de studio en vatte nog eens bondig samen dat het na het Verdrag van Maastricht uit de hand liep met de instellingen van de EU: *“De oorspronkelijke structuur van onafhankelijke lidstaten die gaan samenwerken, dat vind je nu terug in de Raad, maar die Raad die willen ze hier (n.v.d.r. in het Europees parlement) opzij zetten, want ze willen hier alleen overblijven met een Commissie en een parlement, maar die Commissie wordt niet verkozen, die willen ze dan laten verkiezen. De hele structuur is verkeerd omdat men denkt dat men bovenop de lidstaten en in heel veel gevallen en voor heel wat bevoegdheden in de plaats van de lidstaten een Europese structuur moet gaan maken die ons gaat besturen in onze plaats.”*

Vlamingen betalen meest aan EU

In tijden waarin steeds meer mensen vragen stellen bij de meerwaarde van de Europese Unie, is het kostenplaatje dat vasthangt aan deze Unie een heet politiek hangijzer. De uitstap van het Verenigd Koninkrijk, een grote bijdrager aan de Europese begroting, zal de discussie rond de bijdragen van de lidstaten opnieuw doen oplaaien. Wie zal deze financiële kloof dichten?

Om het politiek debat rond deze bijdragen ten gronde te kunnen voeren en de Vlaamse publieke opinie correct te informeren, is het belangrijk de bijdrage van de Vlaming te kennen. De Europese Commissie publiceert echter - onterecht - geen uitsplitsing op regionaal niveau, maar maakt enkel Belgische cijfers bekend. Daarom maakte Gerolf Annemans zelf deze berekening wat tot een opzienbarende vaststelling leidt:

De Vlamingen betalen het meest aan de Europese Unie: 339 euro per jaar per Vlaming, 1.355 euro voor een gemiddeld gezin van vier of een geldstroom uit Vlaanderen van 258.319 euro per uur.

Het gaat om een extra transfer van Vlaanderen naar Wallonië, via een Europese omweg.

Persbericht: EU kost Vlaming jaarlijks 339 euro (06/06/2017)

339 euro. Zoveel betaalt elke Vlaming jaarlijks netto aan de Europese Unie. Dat maakt van de Vlamingen de grootste nettobetalers van de EU. Tot die conclusie komt Europees parlementslid Gerolf Annemans op basis van het recentste financieel rapport van de EU. Om die boodschap te beklemtonen voerde het Vlaams Belang vanochtend actie aan het Europees Parlement met 339 ballonnen met het euroteken.

De kostprijs van de EU is een thema dat de jongste jaren in heel wat Europese landen onderwerp van een fel politiek en publiek debat, maar in Vlaanderen blijft het voorlopig onder de radar. Steevast klinkt het dat 'de EU voor Vlaanderen meer opbrengt dan het kost'. In deze studie maken we definitief komaf met die mythe. Binnen de Europese Unie zijn er geldstromen in twee richtingen: de nationale staten betalen bijdragen aan de EU, en de EU doet uitgaven in de nationale staten. Als je de beide geldstromen vergelijkt, weet je of een nationale staat een netto-ontvanger is - die meer ontvangt dan hij bijdraagt - of een netto-betaler is - die meer bijdrage betaalt dan hij terug ontvangt.

Van de 28 lidstaten zijn er 12 die meer bijdragen dan ze ontvangen, waarvan België er een is. Maar de EU kent geen regio's en geeft dus niet aan of ook Vlaanderen een netto-betaler is, en zo ja in welke mate. De voorliggende studie maakt die gegevens wel bekend - met opmerkelijke resultaten.

In 2015 droeg België 5,5 miljard euro af aan de EU of 271 euro per Belg. Vlaanderen hoest daar met 3,5 miljard het leeuwendeel van op, maar ziet daar amper 1,3 miljard van terugvloeien. De nettokostprijs voor Vlaanderen bedraagt hiermee 2,2 miljard euro of 339 euro per Vlaming. *"Van de 500 miljoen Europeanen betaalde niemand meer dan de Vlamingen"*, aldus Gerolf Annemans. Na Vlaanderen zijn Nederland, Zweden en het VK de grootste nettobetalers.

Volgens Annemans bewijst dit dat de EU een transferunie is geworden naar Belgisch model,

waarbij zonder inspraak miljardenstromen versluisd worden van Noord naar Zuid. *“Wij zijn geen tegenstanders van solidariteit in een Europees samenwerkingsverband, maar de EU is al lang geen samenwerkingsverband meer: het is een unitaire staat geworden die dreigt uit te monden in een vrijheidsbeperkende en een onduidelijk opererende slokop van belastinggeld.”*

De uitstap van het Verenigd Koninkrijk - eveneens een nettobetaler in de EU - zal volgens Annemans de discussie omtrent de bijdragen van de lidstaten opnieuw in alle hevigheid doen losbarsten. De vraag wie de financiële kloof zal dichten, klinkt alsmaar luider. Indien we niet handelen, zal de EU-bijdrage van Vlaanderen hierdoor nog oplopen. Het Vlaams Belang-parlementslid pleit daarom voor een eerlijkere verdeling van de lasten.

Het Vlaams Belang wil dat Vlaanderen, net als andere lidstaten, een korting krijgt waarbij de bijdrage vanuit Vlaanderen begrensd wordt op 200 euro per inwoner per jaar. *“Dat levert een jaarlijkse besparing op voor elke Vlaming van 139 euro”,* argumenteert Annemans.

Hiertoe moeten aldus het Vlaams Belang-parlementslid *“de regeringspartijen het dossier van de financiering van de EU op tafel gooien. Zo kan men tot een rechtvaardigere verdeling komen door - net als bijvoorbeeld voor Denemarken en Ierland - een korting te bedingen. Maar daar is natuurlijk politieke moed voor nodig”*.

De berekeningen van Gerolf Annemans werden gebundeld in een brochure ‘Het kostenplaatje van de EU - Vlamingen betalen meest’ die verkrijgbaar is via zijn kantoor.

Dat de EU in het algemeen overigens geldverslindend en geldverspillend blijft, blijkt uit de jaarlijkse bevindingen van de Europese Rekenkamer die de begroting en het financieel beheer van de EU controleert. Gerolf Annemans pleit telkens voor de vinger op de knip.

Debat 'Presentatie van het jaarverslag van de Rekenkamer - 2015' (26/10/2016)

Gerolf Annemans: Collega's, ik ben ingenomen met het jaarverslag van onze Rekenkamer en ik dank de Rekenkamer hiervoor.

Eén ding is bijzonder storend en dat is het lauwe en flauwe onthaal van de conclusies over geld dat niet op de juiste plek terecht komt; daar wordt in feite weinig rekening mee gehouden hier op het politieke niveau. De reacties van de Commissie lopen over van vaagheid en vrijblijvendheid. De lidstaten worden 'verzocht tekortkomingen te verhelpen'. De Commissie zal 'aandacht blijven besteden aan de tekortkomingen'. Nieuwe procedures 'kunnen leiden tot een financiële correctie'. Geen wonder dat de resultaten uitblijven en dat er slechts een kleine verbetering kan worden waargenomen.

U vervloekt en bespuwt hier dagelijks ettelijke malen wat u 'de populist' noemt. Maar het politieke niveau hier in dit Europees Parlement zou veel strenger moeten zijn. Het jaarverslag van de Rekenkamer gaat immers over belastinggeld, heel veel belastinggeld. En de hier opnieuw vastgestelde foutenmarges zijn een doorn in het oog van de belastingbetalers, die - zelfs de Rekenkamer legt dat verband - het vertrouwen in de Europese instellingen in snel tempo aan het verliezen zijn.

Europees Parlement

Nieuw voorzitterschap

De Duitse socialist Martin Schulz heeft exact 5 jaar mogen dienen als voorzitter van het Europees Parlement. In een vorige brochure beschreven we zijn rol tegenover het parlement en meer bepaald de EU-kritische stemmen. Meer dan 5 jaar werd hem niet gegund. Dat was de afspraak met het christendemocratische blok in het Parlement.

Nochtans heeft Schulz nog flink zijn best gedaan om zijn voorzitterschap alsnog met enkele jaren te verlengen. Hij dweilde in het najaar van 2016 de fracties en nationale delegaties af. Hij hoopte meer bepaald steun te vinden in Zuid-Europa voor de verlenging van zijn mandaat. Toen dat uiteindelijk niet haalbaar bleek, kondigde Schulz zijn ontslag aan en tegelijk zijn herintrede in de Duitse politiek als lijsttrekker voor de socialisten bij de nationale verkiezingen in Duitsland.

Er zijn uiteindelijk zeven EP-leden die zich kandidaat hebben gesteld voor de post van Parlementsvoorzitter waaronder Gianni Pittella (S&D, Italië), Antonio Tajani (EVP, Italië) en Guy Verhofstadt (ALDE, België). Voor onze fractie 'Europa van Naties en Vrijheid' stelde Laurențiu Rebega (Roemenië) zich kandidaat. Hij voerde campagne om de kleinere, EU-kritische fracties en ongebonden leden evenwaardig en rechtvaardig te behandelen binnen het parlementaire systeem.

In een videoboodschap zei Verhofstadt dat hij als parlementsvoorzitter onder meer een 'bruggenbouwer' wilde zijn. *"In deze onzekere tijden, nu Europa bedreigd wordt door nationalist en populist, hebben we visionairs, bruggenbouwers en compromismakers nodig. Ik wil er een zijn."*

'Visionair' Verhofstadt heeft volgens zichzelf als premier van België laten zien dat hij een gepassioneerd politicus is, maar tegelijk pragmatisch. *"België heeft me geleerd dat passie en pragmatisme hand in hand gaan",* zei hij. *"Het heeft me geleerd dat compromis geen vies woord is."*

Midden januari werden dan de voorzittersverkiezingen gehouden, waarbij na enkele stemronden de Italiaanse christendemocraat Antonio Tajani voorlag op zijn landgenoot en socialist Pittella. 'Pragmaticus' Verhofstadt, daags voordien nog overtuigd van zijn eigen kansen als voorzitter, toon-

de zich vervolgens vooral als opportunist, liep met een A4'tje naar Tajani om een deal voor zijn liberale fractie en zichzelf uit de brand te slepen.

Een Nederlandse correspondent zei daarover: *“Het is gewoon een achterkamertjesdeal, waarvan alle kandidaten de afgelopen weken hebben uitgestraald dat ze daarvan af willen. Nou zie hier, daar waar de macht verdeeld wordt, worden er gewoon weer deals gemaakt.”*

Of Antonio Tajani de voorzitter van alle parlementsleden zou worden en hoe zijn houding zou zijn tegenover de EU-kritische fracties viel wat af te wachten, maar een grote verandering hoefde niet verwacht te worden. De nieuwe voorzitter toont zich vooral als een ‘tsjeef’ en deze wat zoutloze figuur werd ondertussen al in de Italiaanse verkiezingen ingezet door Berlusconi.

Reglement als wapen tegen EU-kritiek

Ondertussen werd het reglement van het Europees parlement ook herzien en aangepast om de werking van het parlement ‘efficiënter’ te maken. Gedurende zo’n jaar volgde Gerolf Annemans de werkgroep op die deze reglementswijziging voorbereidde. In de plenaire vergadering besloot hij daarover het volgende.

Debat ‘Algemene herziening van het Reglement van het Europees Parlement’ (13/12/2016)

Gerolf Annemans: Aan de opschoning en de actualisering van ons Reglement hebben wij als fractie meer dan een jaar lang op een positieve, hoopvolle manier meegewerkt. In het algemeen blijf ik als jurist van mening dat een dergelijk document korter en minder complex moet zijn. Wij blijven bovendien meer specifiek bezwaar maken tegen een aantal bepalingen en aanpassingen die ons inziens kleine fracties of ongebonden leden discrimineren en ze afhankelijk maken of houden van de willekeur van de grote zogeheten meerderheidsfracties in dit Parlement. Ook de verdere inperking van het parlementair controlerecht, het aantal ontwerpresoluties en dies meer zijn voor ons moeilijke punten.

Tot slot tillen we erg zwaar aan de introductie van een nieuw bestraffingsregime. Zonder overigens racistische of xenofobe taaluitingen of gedragingen in verdediging te willen nemen, is onze fractie bezorgd over het misbruik dat van deze bepalingen kan worden gemaakt door meerderheden die zich in dit Parlement doorgaans op een hysterische manier van deze begrippen bedienen, gewoon om mensen met een afwijkende, niet-politiek correcte mening bijkomend te discrimineren.

Ook wanneer het om het statuut en de financiering van de Europese politieke partijen gaat, blijft Gerolf Annemans waakzaam.

Debat ‘Herziening van de verordening betreffende het statuut en de financiering van Europese politieke partijen en stichtingen’ (15/03/2017)

Gerolf Annemans: Wij maken ons als ENV-Fractie bijzonder ongerust, niet over de technische bepalingen, waar we het mee eens kunnen zijn en die een verbetering zijn van het systeem. Wij zijn wel ongerust over die politieke bepaling die hier wordt opgenomen in zeer algemene

termen. *Fundamental values*, dat is de term die geplakt wordt op iets waarvan wij vrezen dat het door mensen als Manfred Weber en consorten onmiddellijk zal toegepast worden op de manier waarop de ENV politiek kan functioneren. Aan die voorwaarden mogen geen andere voorwaarden gekoppeld worden dan technische vereisten, nooit politieke voorwaarden.

Wij zullen die bepaling niet kunnen goedkeuren tenzij wij garanties hebben dat wij EU-kritisch mogen blijven, dat wij ook kritisch mogen blijven ten aanzien van de inhoudelijke politiek van de Europese Unie, meer bepaald de immigratiepolitiek, en dat deze bepaling hier niet wordt ingezet om onze werking onmogelijk te maken. We hebben, op basis van onze verkiesbaarheid en ons verkozen zijn, evenveel rechten als om het even wie hier.

Vele Europese parlementsleden zijn erg verstengeld met de huidige EU-structuren, stellen ze niet (meer) in vraag, maar willen in tegendeel alsmeer (in plaats van minder) EU door de strot van de Europeanen jagen. Ook in ons land blijken alle partijen (behalve Vlaams Belang) mee te gaan in de logica van eurofielen en eurocraten. Mark Demesmaecker (N-VA) bestond het als kersvers Europees parlements lid te verklaren: *“Europa is België, maar groter. Het kan werken.”* In eigen land geloven deze Vlaams-nationalisten dat België vastzit in een status quo van 2 democratieën, maar in Europa geloven ze dat een Europese Unie met 27 verschillende democratieën wél kan werken... Deze Europese parlementsleden lijden aan het Stockholm-syndroom. *“Het Europees parlement zou net de motor moeten zijn van het verzet dat bij de bevolking optreedt tegen de Europese constructie”*, stelde Gerolf Annemans nogmaals in een VRT-interview.

Verkiezingscampagne tegen Eurosceptici

De top van het Europees parlement plant een door de belastingbetaler gefinancierde campagne om mensen er van te weerhouden voor eurosceptische partijen zoals de onze te stemmen bij de Europese verkiezingen in 2019. Een interne strategienota daarover lekte in november 2017 uit.

“Het is niet overdreven om te zeggen dat de EU op het spel staat”, zegt de nota, eraan toevoegend dat de *“campagne niet alleen moet zijn bedoeld om kiezers naar de stembus te brengen, maar hen ook moet overtuigen om het Europese project te ondersteunen.”*

De auteur van de nota, de secretaris-generaal van het Parlement, Klaus Welle, betoogt dat de aanpak noodzakelijk is omwille van de bezorgdheid van de traditionele fracties in het parlement dat de opkomst - 43 procent bij de laatste verkiezingen in 2014 - opnieuw laag zal zijn, wat een voordeel zou zijn voor EU-kritische partijen.

“Het Europees parlement moet een duidelijk en ondubbelzinnig standpunt innemen ten gunste van de Europese Unie”, luidt het. De nota van het parlement bevat o.a. plannen om *“kosteloze berichtgeving in de media te maximaliseren”* door journalisten te overtuigen om verhalen in een gunstig daglicht te stellen. *“Media hebben geen kant-en-klaar materiaal nodig, maar ze vereisen goede verhalen en begeleiding... Media zijn belangrijke bondgenoten in het opbouwen van een positief verhaal over de EU”,* luidt een opmerking.

13 nov. 2017

En er is nòg een nieuw EU-gedrocht in de maak. Een EU-versie van George Orwells Ministerie vd Waarheid
<http://bit.ly/EU-fakenews>

Een patriottische lente

Gerolf Annemans was mede-architect van de vorming van de fractie 'Europa van Naties en Vrijheid' (ENV). Zij bestaat in het Europees Parlement uit delegaties uit Vlaanderen (Vlaams Belang), Frankrijk (Font National/RBM), Italië (Lega Nord), Nederland (PVV), Oostenrijk (FPÖ), Polen (KNP) en leden uit Groot-Brittannië en Duitsland.

In Vlaanderen is het wachten tot 2019 voor nieuwe (samenvallende) nationale, regionale en Europese verkiezingen. In sommige andere landen mocht de kiezer ondertussen al wel naar de stembus. En het mag gezegd, het werden succesvolle verkiezingen voor onze partners.

De intrede van onze vrienden van de FPÖ in de Oostenrijkse regering en - meer recent - de spectaculaire verkiezingsoverwinning van de Lega van Matteo Salvini in Italië, zijn een enorme versterking van onze fractie en partij. Langzaam maar zeker wordt onze historische rol steeds duidelijker: het volk wil een ander beleid in Europa en versterkt de partijen die duidelijk zijn over de steeds verder uit de hand lopende immigratie, de voogdij van de Europese Unie en de slaafse volgzzaamheid van hun regeringsleiders.

Einde van de Open Grenzen

Het volk wil een Europa van samenwerking, maar waar landen hun eigen sociale en economische politiek opnieuw richting kunnen geven. En het volk wil vooral het einde van de open grenzen en wil zélf opnieuw het heft in handen nemen inzake immigratie. Geen halfslachtige schone schijn, maar een echt alternatief voor de huidige machthebbers. Dàt is wat de mensen willen en dat is wat wij de mensen kunnen geven. Wij zijn dan ook erg trots op de groeiende kracht van de patriottische bewegingen en partijen in Europa.

Oostenrijk

In de lente van 2016 kozen bijna 4 op de 10 Oostenrijkers in de eerste ronde van de presidentsverkiezingen voor de kandidaat van de Freiheitliche Partei Österreichs (FPÖ). Van de 4,3 miljoen opgekomen kiezers kozen er 1,5 miljoen voor Norbert Hofer, goed voor 35 procent van de stemmen. Nooit eerder wist de nationalistische en immigratie-kritische volkspartij zoveel mensen te bekoren.

Al even opmerkelijk was de ruime afstand van de achtervolgers. Zo wisten de kandidaten van de christendemocratische en socialistische regeringspartijen amper 1 op 10 Oostenrijkers te overtuigen. Een ongeziene afstraffing in de naoorlogse politieke geschiedenis en een oorverdovend - maar vooral een hoopgevend - signaal dat de ivoren EU-torens van Straatsburg en Brussel deed daveren op zijn grondvesten.

Het lijkt geen twijfel dat de overwinning van de FPÖ nauw samenhangt met de ongebreidelde immigratiestromen richting Europa. Als bufferstaat slikte het Alpenland het jaar daarvoor bijna 90.000 asielzoekers, relatief het meest van alle EU-lidstaten. Een invasie die de opgebouwde welvaart en verzorgingsstaat, zoals overal, onder een immense druk plaatst. Zo stond de werkloosheid er op haar hoogste peil sinds 1953 en werden sociale verworvenheden op de helling geplaatst om de asielinstroom te financieren.

De machtspartijen stelden alles in het werk om bij de tweede ronde op 22 mei de linkse en de establishment-stemmen te verzamelen, in een krampachtige poging dé democratische overwinnaar van de macht te houden. Uiteindelijk werd er niet op 22 mei, maar pas op 4 december definitief gestemd na een annulering en verder uitstel van de tweede stemronde. In een strijd van één tegen allen haalde Norbert Hofer ruim 46%, maar de presidentstitel ging naar zijn tegenstrever Alexander Van der Bellen.

In de regering

Het exploit van de presidentsverkiezing was een voorbode van de parlamentsverkiezingen die op 15 oktober 2017 in Oostenrijk volgden. De FPÖ steeg van 20,5% naar 26% en rijfde 51 zetels in de *Nationalrat* binnen. De jonge christendemocraat Sebastian Kurz (ÖVP), die een deel van het discours van de FPÖ overnam tijdens de verkiezingscampagne, nodigde die partij uit voor coalitie-gesprekken en niet de socialisten van SPÖ. Op 16 december werd de nieuwe ÖVP-FPÖ regering officieel voorgesteld door Kurz en Heinz-Christian Strache. De FPÖ neemt enkele sleutelposten in de nieuwe regering in. In het regeerprogramma van 200 bladzijden staat dat er geen ruimte is voor illegale migratie en misbruik van het asielrecht.

18 dec. 2017

Vlaams Belang en FPÖ hebben een lange en op vertrouwen gebaseerde geschiedenis. FPÖ moet ons inspireren om echte verandering als beleidsalternatief aan te brengen.

Geert Wilders

Op 15 maart 2017 gingen ook de Nederlanders naar de stembus voor de parlamentsverkiezingen. Met de slogan 'Nederland weer van ons' verbeterde de PVV haar resultaat met een kwart. Zo'n anderhalf miljoen kiezers grepen hun kans om op een democratische, doch besliste manier duidelijk te maken dat zij opnieuw baas willen zijn in eigen land. De PVV-fractie in de Tweede Kamer steeg onder leiding van Geert Wilders van 15 naar 20 zetels. In het verkiezingsprogramma werd onomwonden voor een NEXIT, de Nederlandse uitstap uit de EU gepleit.

Marine Le Pen tegen de rest

Ook Marine Le Pen stapte in 2017 in de verkiezingsarena als presidentskandidate. De Franse presidentsverkiezingen vonden plaats op 23 april (eerste stemronde) en 7 mei (tweede stemronde).

Persbericht: Het Vlaams Belang feliciteert FN-voorzitster Marine Le Pen met de klinkende verkiezingsoverwinning die zij behaalde bij de eerste ronde van de presidentsverkiezingen in Frankrijk. (23/04/2017)

Met een indrukwekkende score van 22 procent overtreft Marine Le Pen de stoutste verwachtingen. Na de presidentsverkiezingen van 2012, de Europese verkiezingen van 2014 en de regionale verkiezingen van 2015 zet het Front National zijn electorale opmars verder en bevestigt hiermee haar plaats in het Franse politieke landschap.

Nadat in maart in Nederland de PVV van Geert Wilders een kwart aan zetels won, lijkt dus ook in Frankrijk de volgende dominosteen te zijn gevallen. Overal komen de kiezers in opstand tegen het establishment. Ze hebben lak aan massa-immigratie, hyperglobalisering en politieke correctheid. De standpunten van het Front National stuiten weliswaar op heftige kritiek van de traditionele partijen, maar worden door de man in de straat onmiskenbaar gesteund.

De opeenvolgende verkiezingsoverwinningen van het FN tonen volgens Vlaams Belang-voorzitter Tom Van Grieken aan dat de standpunten van partijen zoals het Vlaams Belang actueler zijn dan ooit en beantwoorden aan wat steeds bredere lagen van de bevolking denken. *“De strijd voor identiteit, nationale soevereiniteit, sociale rechtvaardigheid en tegen massa-immigratie en EU-bemoeizucht - komt door de verkiezingsoverwinning van Marine Le Pen opnieuw bovenaan de politieke agenda”*, aldus Van Grieken.

Het spreekt voor zich dat er in de komende week een ongeziene haatcampagne zal losbarsten tegen Marine Le Pen. De kiezer zal de daver op het lijf worden gejaagd. Vlaams Belang-voorzitter Tom Van Grieken zond de presidentskandidate van het Front National daarom brief zijn succeswensen voor de uiterst spannende tweede ronde op 7 mei.

Op 7 mei stemden uiteindelijk zo'n 11 miljoen Fransen voor Marine Le Pen. Opboksend tegen een conglomeraat van opiniemakers, systeempartijen en de Franse beau monde slaagde ze er in om 34% van de Fransen te overtuigen. Nooit eerder kozen zoveel Fransen voor een kandidaat van patriottisch rechts. Marine Le Pen heeft een uitzonderlijk, haast historisch parcours gereden. Zij gaf een stem aan de miljoenen Fransen die niet meer vertegenwoordigd worden door het politieke establishment.

Prima gli italiani!

In maart 2018 boekte de Lega in Italië onder leiding van Matteo Salvini een spectaculaire verkiezingsoverwinning. De partij bevestigde daarmee de groeiende kracht van de patriottische bewegingen en partijen in Europa, meer bepaald van onze partners in de Beweging voor een Europa van Naties en Vrijheid.

De Lega komt van ver terug. Waar de partij in 2013 iets meer dan 4% van de stemmen haalde, vervveelvoudigde zij op 4 maart haar resultaat. Ook in het Zuiden van Italië brak de partij door met haar immigratie-kritisch en EU-kritisch programma. Ze bleef in de resultaten Forza Italia van ‘come back kid’ Silvio Berlusconi voor en werd zo de grootste partij van het centrum-rechtse blok dat samen naar de kiezer trok. Met 17,4% rijft de partij 126 zitjes in het parlement binnen. De rechtse partijen zijn samen goed voor 265 zetels op 630 in de Kamer.

Matteo Salvini

De kiezers bleven niet weg van de stembus, integendeel, maar kozen wel voor een ‘andere’ politiek en andere politici. De ster van deze verkiezingen was ongetwijfeld Matteo Salvini en niet Silvio Berlusconi waar ook onze Belgische media zich op blind staarden. Dat de Lega groter werd dan Forza Italia, is niet alleen omdat Salvini jonger is dan Berlusconi, maar ook en wellicht vooral omdat hij campagne voerde tussen de mensen en niet alleen op tv. Salvini is een ‘oorlogsmachine’ op de sociale media, wat ook de jongeren aanspreekt. Hij gebruikt weinig woorden, houdt de boodschap simpel, is niet formeel. Hij verkiest Trump en Poetin boven Merkel of Macron als modellen. Dat deze non-conformist niet te veel respect toont voor de elites en de gewone Italianen op de eerste plaats zet, heeft hem een ruime aanhang bezorgd. *“Met Salvini krijgen de Italiaanse kiezers geen halfslachtige schone schijn, maar een echt alternatief voor de huidige machthebbers”* aldus Gerolf Annemans.

9 sep. 2017

Nostro. Ons. Wij. Niks mis mee. Integendeel.

Matteo Salvini 🇮🇹 @matteosalvinimi

Ci batteremo sempre per mangiare italiano, usare il nostro olio, il nostro pane, il nostro pesce! italiaatavola.net/media/stampa-w...

Maar niet alleen met de figuur van Salvini, ook inhoudelijk scoorde de Lega met een aantal in onze oren bekend klinkende - maar ook originele voorstellen met betrekking tot immigratie, islamisering, justitie, economie of een complexloze gezinspolitiek.

Uitgesproken EU-kritisch

Tot slot, maar niet in het minst was er de uitgesproken EU-kritiek van de Lega. Naast een uitgesproken ‘neen’ aan de migratiepolitiek van de EU, is de Lega niet beschroomd om een terugkeer naar de toestand van voor het Verdrag van Maastricht te bepleiten en alle Verdragen opnieuw ter discussie te stellen.

Het succes van de Lega is dus een succes van veel factoren. Of de Lega in de regering zal gaan, valt op het ogenblik van dit schrijven af te wachten. Zeker is dat Matteo Salvini met gemak het leiderschap van centrumrechts en zelfs het premierschap kan opeisen. Maar hij is geduldig. Het kwijl om te regeren vloeit niet uit zijn mond. Hij kijkt verder vooruit, zoals aangegeven in vroegere interviews: in 2019 zijn er Europese verkiezingen en dan gaat het om de bundeling van alle eurosceptische krachten en van de as anti-Merkel en anti-Macron.

Gerolf Annemans voorzitter Europese partij

In december 2017 werd Gerolf Annemans op een algemene vergadering van de Europese partij verkozen als voorzitter van de ‘Beweging voor een Europa van Naties en Vrijheid’.

Persbericht: Gerolf Annemans tot Europees partijvoorzitter verkozen van Beweging voor een Europa van Naties & Vrijheid (16/12/2017)

Nadat enkele weken geleden reeds voormalig Europees parlamentslid voor Vlaams Belang, Philip Claeys door het Bureau van de ENV-fractie in het Europees Parlement werd verkozen tot Secretaris-Generaal, een topfunctie die staat voor algemeen verantwoordelijke voor het beleid van de fractie, is deze ochtend door de Algemene Vergadering van de Europese partij van de ENV die in Praag plaatsvindt, Gerolf Annemans verkozen tot partijvoorzitter.

Hij zal in de aanloop naar de verkiezingen van 2019 het Europees samenwerkingsverband van de ENV politiek en organisatorisch de gestalte moeten geven die nodig is om de rechts-nationalistische ideeën verder te laten weerklinken op het Europese forum.

“Met de hervormingen (ook inzake de kieswetten) die door EU-federalisten na de Brexit versneld worden doorgedrukt hebben de aanstaande verkiezingen een groot belang. Na het verdwijnen van de Europese politieke partij van Farage ontstaat een grote opportuniteit voor ons. Die moet goed en terdege georganiseerd worden. Het is een taak die ik opneem zonder vergoeding maar met een groot besef van de grote eer vanwege mensen als Marine Le Pen, Heinz-Christian Strache, Matteo Salvini en anderen. Het is mijn ambitie hun vertrouwen waard te zijn”, aldus Gerolf Annemans.

Met deze evolutie binnen de ENV-groep toont het Vlaams Belang zijn politieke invloed en zijn bekwaamheid om binnen deze Europese samenwerking van patriottische partijen belangrijke verantwoordelijkheden op te nemen.

Het Vlaams Belang feliciteert zowel Philip Claeys als Gerolf Annemans en wenst hen beiden alle succes.

Tom Van Grieken
voorzitter Vlaams Belang

Als kersvers voorzitter mocht Gerolf Annemans op een enthousiaste meeting in Praag ook meteen een nieuwe partij verwelkomen in het verband van de ENV-groep. De Tsjechische partij *Svoboda a Přímá Demokracie* (SPD) vervoegde onze rangen. Deze partij werd in mei 2015 door de bekende ondernemer Tomio Okamura opgericht. Zijn boodschap die in het verlengde van de onze ligt, sloeg meteen aan. De partij haalde in 2017 22 zetels op 200 in de Tsjechische Kamer en werd zo in één klap de derde partij van het land.

Toespraak Gerolf Annemans 'Wijzen komen uit het Oosten' (16/12/2017)

Goede vrienden,

Het is met groot genoegen en ook met een grote fierheid dat ik hier in het midden van *'Mitteleuropa'* op dit forum het woord tot u richt.

'Mitteleuropa' in zijn meest recente vorm: laat ik het u even kort beschrijven. Het verzet de afgelopen jaren in landen als Polen, Hongarije en Slowakije tegen de wilde immigratie van Angela Merkel waren tekenen van hoop. De komende coalitie in Oostenrijk met onze vrienden en fractiegenoten van de FPÖ is een erg sterk teken van hoop. En de overwinning van uw partij de SPD van Tomio Okamura hier in Tsjechië was ook en is ook voor ons een formidabel teken van hoop.

Laat het mij zeggen, als politicus komende van West-Europa, als Vlaming en als felle tegenstander - niet van Europese samenwerking maar - van deze afschuwelijke Europese Unie die vervormt tot een soort namaak Sovjet-Unie, en laat het mij zeggen in deze Kersttijd met een Bijbelse uitspraak: niet alleen in de kerststal kwamen, maar nu ook in Europa komen de wijzen uit het Oosten!

Dank u Hongarije, dank u Slowakije, dank u Polen, dank u Oostenrijk, dank u Tsjechië: van hieruit zullen de burgers van Europa hun vrijheid heroveren. Weg uit een toekomst in dit soort van Europese Unie, weg uit de economische onderdrukking, weg uit de multicultuur, weg uit de massa-immigratie, weg uit de spiraal van islamisering: jullie hier in het oosten, jullie wijzen uit de weg.

Dank u. Dank u. Dank u.

En we hadden het kunnen weten. We hadden het moeten weten. Deze Europese Unie was gedoemd om totaal uit de hand te lopen, en om een fabriek te worden waarin de eigenheid van onze natiestaten wordt vermorzeld. Een moloch die nationale identiteit verdrinkt in de volksvervanging door massa-immigratie. Het gaat niet meer om samenwerking, zoals wij die hier laten zien tussen volkeren gebaseerd op vriendschap en op elkaars eigenheid en respect voor ieders eigen evolutie. Het gaat om de vervanging van alle culturele identiteit en alle natiestaten door de ene grote gecentraliseerde superstaat, met zijn ene volkslied, zijn ene blauwe vlag met gele sterren, met één voorzitter, één president en met geen enkele identiteit meer behalve die van de cultuurloosheid.

Sinds de Brexit is in het Europees parlement en in de Europese Commissie een sneltrein aan hervormingen op gang gebracht. Verschillende eurofiele politici zijn erg openlijk daarover: ze zijn blij dat ze van de lastige Britten af zijn, die al te dikwijls op de rem stonden voor de 'ever closer union'. Wij blijven achter zonder Britten en we zullen ze missen.

Maar gelukkig hebben we naast anderen nu ook de Tsjechen. Zij leerden ons hoe je een communistische superstaat op de knieën krijgt. Zij leerden ons hoe je de geschiedenis kan keren. Jullie geven ons de moed om de eigen vrijheid te winnen. Dankzij jullie hebben wij de kracht om samen door te gaan en samen de toekomst van ons prachtige continent zelf in handen te nemen.

Dit is zo'n mooie en belangrijke dag in de prachtige stad Praag. Werkelijk, ik val in herhaling, Tomio, maar ik eindig met waar mijn hart vol van is: dank u, dank u, dank u.

Brexit

Dat de Europese federalisten de ene na de andere electorale mokerslag te verwerken krijgen, is duidelijk. Overal boeken rechts-conservatieve en patriottische partijen verkiezingsoverwinningen. Van FPÖ in Oostenrijk, over de Lega in Italië tot Viktor Orbán in Hongarije. Echter, de eurofielen hebben nog een bijkomend probleem: voor het eerst in de geschiedenis zal een land de EU verlaten. Zo'n twee jaar geleden bepaalden de Britten in een referendum dat zij hun vrijheid terug willen. De Brexit geeft het Verenigd Koninkrijk de kans om zelf haar immigratiebeleid te bepalen en de grenzen te sluiten voor de grote instroom aan migranten en asielzoekers. Ook zal de regering in Westminster zelf handelsakkoorden met individuele landen kunnen afsluiten en zullen zij niet langer gebonden zijn aan de supranationale regels van de interne markt voor vrij verkeer van goederen, diensten en personen.

EU verdraagt weinig democratie

Het eurofiele kamp in het Europees Parlement, aangevoerd door Guy Verhofstadt, kan de Brexit-nederlaag echter nog steeds niet verwerken. De EU verdraagt weinig democratie. Een democratisch genomen beslissing door een meerderheid van de Britten, via een referendum, is een doorn in het oog van de eurobonzen. Samen met Michel Barnier, de oud-Commissaris die de Brexit-onderhandelingen als *Chief Negotiator* voert namens de EU, willen Verhofstadt en co de Britten een hoge prijs doen betalen voor hun beslissing. Niet alleen wil de EU dat Groot-Brittannië, ook na de officiële uittreding in maart 2019, tijdens een zogenaamde overgangsperiode (2019-2021) gebonden blijft aan alle bovenstatelijke wetgeving. Daarnaast hebben de Britten nog miljarden tegoed van de Europese Investeringsbank (EIB). De Duitse directeur van de EIB stelt echter doodleuk dat de Britten hun inleg pas tegen 2054(!) terugkrijgen en in 2019, wanneer de officiële uittreding plaatsvindt, naar hun geld kunnen fluiten. Met welk recht meent een EU-vehikel als de Europese Investeringsbank nog drie decennia meer dan 3 miljard pond van de Britse belastingbetaler te kunnen bijhouden?

19 jun. 2016

Wat wil Verhofstadt eigenlijk? Een straf-expeditie? #EU is dwang!
<http://bit.ly/de-morgen-eu>

Bijkomend stookt de EU ruzie tussen de Ierse Republiek en Noord-Ierland. Zowel het Verenigd Koninkrijk als Ierland willen de Goede Vrijdag-akkoorden behouden en willen geen 'harde' grens tussen de twee Ierse delen zien verschijnen. De EU denkt hier anders over en wil een buitengrens optrekken tussen Noord-Ierland en de Ierse Republiek. De bemoeienis van de EU bij deze interne aangelegenheid, is ronduit wraakroepend. De Europese Unie behoort de (Noord-)Ieren hun gang te laten gaan, in plaats van oude wonden tussen protestanten en katholieken opnieuw open te rijten.

Persbericht: Brexit: Verhofstadt-resolutie slaat bal mis (29/03/2017)

'Hurra, Hurra', met deze woorden begroette Gerolf Annemans de brief van de Britse premier Theresa May aan de voorzitter van de Europese Raad waarin ze liet weten artikel 50 van het EU-verdrag in te roepen en dus de eindonderhandelingen in te zetten voor de Britse uitstap uit de Europese Unie. Het Vlaams Belang feliciteert de burgers van het Verenigd Koninkrijk met hun verstandige beslissing om het pad van de Vrijheid opnieuw in te slaan.

Guy Verhofstadt, die op een blauwe maandag aangeduid werd tot Brexit-onderhandelaar namens het Europees Parlement, heeft meteen een ontwerp-resolutie uitgezonden waarin hij samen met de traditionele politieke groepen in het Europees Parlement een aantal krijtlijnen wil uitzetten. Deze resolutie spreekt van een 'betreurenswaardige gebeurtenis' en wijst de overblijvende lidstaten op hun 'plicht' om de belangen en de integriteit van de Europese Unie te verdedigen.

In deze defensieve en zelfs revanchistische geest valt niet te verwachten dat Verhofstadt en co de Britten in schoonheid willen uitwuiwen. Integendeel, in de algemene principes wordt meteen een soort verbod aan de Britten uitgevaardigd om tijdens de uittredingsperiode reeds handelsverdragen met derde landen te onderhandelen. De Britten moeten zich ook in de toekomst aan de 'standaarden' van de Europese Unie conformeren, bijvoorbeeld inzake milieu, handel en sociale politiek. Verhofstadt trekt de strop aan.

De Brexit heeft uiteraard gevolgen voor de EU-instellingen zelf. In zijn resolutie stelt Verhofstadt dat in de toekomst het meerjarig financieel kader zal moeten bijgesteld worden en dat de 'kwestie van de eigen middelen' op tafel moet komen. Voor het Vlaams Belang kan er in de toekomst alvast geen sprake zijn van Europese belastingen of een verhoogde bijdrage van de overgebleven lidstaten. De Unie moet integendeel op een dieet gezet worden en haar budgetten en projecten drastisch verminderd.

De zetels in het Europees Parlement, een aparte paragraaf voor Verhofstadt waard, moeten gewoon verminderd worden met het aantal zetels van de Britten. Ze dienen niet herverdeeld te worden of er dienen geen Europese lijsten in de plaats te komen om die zitjes te vullen. Dat zou alvast een eerste grote besparing zijn.

De vertegenwoordigers van de Europese Unie rollen de spierballen en schetsen donkere scenario's voor de Britse economie. Toch zijn de negatieve berichten vaak sterk overroepen. Het lagere pond zorgt ervoor dat de exportpositie van het Verenigd Koninkrijk toeneemt en het land concurrentievervalscher wordt. Zelfs de progressieve krant *The Guardian* gaf in februari 2018 toe dat de Britse economie er helemaal niet zo slecht voorstaat als vaak wordt beweerd. In tegendeel, *The Guardian* is van

mening dat “uit de belangrijkste Britse economische sectoren er stuk voor stuk positieve signalen worden uitgestuurd (...) de economische groei zou aantrekken.” De lonen voor werknemers stijgen al meer dan een jaar en de werkloosheid bevindt zich, met amper 4 procent, op een erg laag niveau (wat overigens nog een pak lager is dan in Vlaanderen). De Londense beurs bevindt zich dan weer op een absoluut record, wat aangeeft dat beleggers en investeerders vertrouwen blijven hebben in de robuustheid van de Britse economie. De EU - gesteund door het gros van de media - wil ondanks al deze positieve signalen blijven uitschijnen dat Brexit zorgt voor een felle verslechtering van de Britse welvaart. Dit is een leugen. Gerolf Annemans doorziet deze tactiek van de angst en raadt de Britten aan zich vooral niet te laten intimideren. ‘Keep calm and carry on’ is zijn boodschap.

Debat ‘Stand van de onderhandelingen met het Verenigd Koninkrijk’ (03/10/2017)

Gerolf Annemans: Ik zou onze Britse vrienden willen waarschuwen voor wat er nu gaande is. Ze mogen niet onderschatten welke tegenstander ze tegenover zich hebben. Dat is een Europese elite die uit is op revanche, op weerwraak, op een soort van strafexpeditie; in ieder geval een strategie die tijd wint en die zorgt dat de *remain*-strategie wind onder de vleugels kan krijgen.

Dat is wat er gaande is en dat is de reden waarom deze hele procedure op dit ogenblik langzaam maar zeker in een soort van chaos wordt omgebouwd. De parlementaire procedure die hier wat mij betreft eigenlijk niks mee te maken zou mogen hebben - want het zou gewoon een afhandeling tussen twee executieve niveaus moeten zijn - maakt daar deel van uit.

Ik ken Verhofstadt al 35 jaar. Hij is de geknipte man om van die Brexitprocedure een chaos te maken, met allerlei nevenpaadjes zoals het bedreigen van de burgers, het praten over geld en het praten over Noord-Ierland. Laat dat niet gebeuren. Zorg dat je een goed plan B hebt, zeg ik aan onze Britse vrienden: een goed plan B voor de onafhankelijkheid van uw land.

12 okt. 2017

Brexit in deadlock already now. As I always said. EU will try to do anything to turn back the clock.

Copyright 2017 The Associated Press. All rights reserved.

Brexit-onderhandelingen zitten in een impasse

Debat 'Voorbereiding van de bijeenkomst van de Europese Raad op 14 en 15 december 2017 - Stand van de onderhandelingen met het Verenigd Koninkrijk' (13/12/2017)

Gerolf Annemans: Ik zou mij willen richten tot onze Britse collega's, want los van de afloop van de Brexit, doet zich een belangrijk en interessant psychologisch fenomeen voor. Dat is namelijk dat hier in dit Huis, aan de kant van degenen die in de Europese Unie achterblijven, zich een soort van acceleratieneiging voordoet bij de voorstanders van de Europese Unie, bij de EU-federalisten. Die zijn allemaal in een kramp geschoten alsof ze door de duivel achterna gezeten worden. Dat is door niemand beter geïllustreerd dan door onze collega Ivo Belet van de EVP-fractie, die in een druk bekeken televisie-uitzending vorige week zei: *"Ik ben blij dat ze weg zijn want ze waren sowieso een pain in the ass"*. Daarmee maakt hij het verklaarbaar waarom mensen als Schultz, Macron en anderen nu volop op het gaspedaal drukken. We moeten beseffen, vrienden die hier achterblijven, EU-critici: we gaan die Britten missen. *I wish them all the best but will miss them.*

ECON

Het zwaartepunt van het werk van Gerolf Annemans in het Europees Parlement ligt in de Commissie Economische en Monetaire Zaken, gemeenzaam ECON genoemd. De achilleshiel van de EU ligt volgens Gerolf Annemans in de monetaire en economische politiek van de Europese Commissie en de instellingen die haar bedienen.

CETA: een brug te ver

Met de Brexit maakten de Britten duidelijk dat Europa zijn grenzen heeft bereikt. Terwijl het democratisch protest over gans Europa toeneemt, dendert de Europese sneltrein maar verder. In februari 2017 was het de beurt aan CETA, een mastodontverdrag van 1.600 pagina's over de handel tussen Canada en de Europese Unie. CETA is het zoveelste verdrag dat werd uitgewerkt door technocraten, een verdrag dat verder knaagt aan onze nationale soevereiniteit en waarover de bevolking zich niet kan uitspreken.

Gerolf Annemans en het Vlaams Belang hebben zich stevig verzet tegen de CETA-akkoorden. In tegenstelling tot de PS, waar het 'verzet' slechts schone schijn was en al snel werd ingetrokken, waren er heel wat inhoudelijke argumenten om de akkoorden af te wijzen. Vlaams Belang kiest voor een open economie, zoveel mag duidelijk zijn. Maar deze mag niet ten koste gaan van onze producenten, onze gezondheid, onze ecologische regels en onze soevereiniteit. Laat dat nu net het probleem zijn met CETA.

De ondertekening van het CETA-verdrag door België heeft ook pijnlijk aangetoond dat zelfs de weinige bevoegdheden die de jongste decennia aan de regio's werd toebedeeld, geen verworvenheid zijn. *In foro interno in foro externo* is de Latijnse uitdrukking waarmee wordt aangegeven dat de deelstaten internationaal bevoegd zijn voor die materies waarvoor ze verantwoordelijkheid dragen. Buitenlandse handel is een Vlaamse bevoegdheid en derhalve moet Vlaanderen zich over internationale handelsverdragen kunnen uitspreken. Dat commissievoorzitter Juncker naar aanleiding van CETA openlijk suggereerde dat België die regeling best zou herzien - versta om die internationale bevoegdheid van de gewesten in te perken - is een regelrechte bemoeienis in de interne aangelegenheden van ons land.

15 feb. 2017

Vriendschap en openheid verwarren met naïviteit. Verstandig economisch patriotisme verwarren met protectionisme #CETA neen, dank u

CETA leek de laatste hoop van het Europese en Canadese establishment om een handelsdeal oude stijl door te duwen. Na de verkiezing van Donald Trump in de Verenigde Staten was er immers grote haast aan beide zijden van de Atlantische Oceaan om deze onevenwichtige deal te forceren, zonder grondige democratische controle. De nationale parlementen en het Europees Parlement kregen geen voldoende prominente stem in het onderhandelings- en ratificatieproces. De normale procedures werden met de voeten getreden. Intussen besloot de Europese Commissie op 5 juli 2016 dat CETA een 'gemengd verdrag' was, zodat voor ratificatie de goedkeuring van alle nationale (en eventueel regionale) parlementen vereist is. Deze ratificatie kan echter twee jaar of langer duren. Zolang niet alle lidstaten hebben geratificeerd, blijft het bij een voorlopige toepassing van de verdrag. Voor Gerolf Annemans en het Vlaams Belang is de voorlopige inwerkingtreding zonder democratische inspraak van de parlementen echter absoluut onaanvaardbaar. De Europese bevolking wordt in essentie verwacht om rustig toe te kijken, terwijl de Europese Unie een deal tekende met Canada, zonder dat de risico's en de vermeende voordelen afdoende democratisch getoetst werden. En dan zijn politici en media verwonderd dat Trump, die deze handelsdeals wél kritisch benadert, de Amerikaanse presidentsverkiezingen heeft gewonnen.

Persbericht: CETA: overblijfsel van globalistische tijdsgeest (15/02/2017)

Europees parlamentslid Gerolf Annemans heeft deze middag samen met de rest van de ENV-fractie mee tegen het CETA vrijhandelsakkoord gestemd.

Middenin de Vlaamse rel over de banden tussen politici en bedrijfsleven mag er om te beginnen herinnerd worden aan het feit dat de basis van dit verdrag tot stand kwam onder politici zoals Barroso en De Gucht die na hun Europese carrière schaamteloos overstapten naar jobs die in deze context rustig schamteloze belangenvermenging kunnen genoemd worden.

Voor het Vlaams Belang is dit op de valreep 'gerecupereerde' vrijhandelsakkoord met Canada nog steeds behept met nadelen die ernstige (en onbeantwoorde) vragen oproepen. Zo zijn de tewerkstellingseffecten niet en nooit op een transparante manier doorgerekend en creëert het dus ernstige gevaren voor sectoren waar arbeidskosten en arbeidsbescherming al te sterk verschillen in het nadeel van Europese arbeiders, landbouwers en KMO's. Hetzelfde dient gezegd over normering inzake gezondheidsrisico's en milieu. Bij dat alles komt dan nog de uitzonderingsrechtbank die hoe dan ook in het systeem vervat blijft.

CETA is in feite een overblijfsel van een globalistische en multiculturele, multinationale tijdsgeest, waaraan langzaam maar zeker een einde komt. CETA is een zaak die nu nog wordt doorgedrukt om politieke en strategische objectieven van de EU-elite te dienen. In die zin ware het beter geweest de vrijhandelspolitiek af te stemmen op wat nu door Trump vanuit de VSA wordt opgestart en wat er gebeurde met de Brexit.

Het Vlaams Belang heeft zich niet laten beïnvloeden door de ongefundeerde terminologie en retoriek die in dit dossier door de voorstanders (zoals de N-VA die helaas blindelings de directieven van het bedrijfsleven is gevolgd) is gebruikt. Vriendschap en openheid mogen niet verward worden met naïviteit. En een verstandig economisch patriotisme niet met een zogenaamd protectionisme. #CETA neen, dank u.

ECB gaat boekje te buiten

De buitensporige aankoop van staatsobligaties en ander schuld papier met zuiver elektronisch en virtueel gecreëerd geld ('vers gedrukt geld') wordt ook wel kwantitatieve versoepeling of *quantitative easing* (QE) genoemd. De Europese Centrale Bank (ECB) kocht zo jaarlijks 720 miljard euro aan, dat is meer dan anderhalf keer de torenhoge Belgische staatsschuld (447 miljard euro). Dit beleid heeft desastreuze gevolgen: door de lage en zelfs negatieve rentes worden spaargelden en pensioenen aangetast, worden onrendabele bedrijven en productiecapaciteit kunstmatig in leven gehouden, ontstaan zeepbellen (bijvoorbeeld in vastgoed) en worden overheden niet meer gestimuleerd om gezonde financiën na te streven. Het beleid ontwricht bovendien de gehele financiële sector met de recente herstructurerings bij AXA, P&V en ING tot gevolg.

De topman van de Europese Centrale Bank, Mario Draghi, werd begin mei 2017 bevraagd over zijn omstreden rentebeleid in de Tweede Kamer in Den Haag. Veel Nederlandse politici zijn kritisch voor het ECB-beleid van Draghi. Het beleid van de Europese Centrale Bank (ECB) heeft bijwerkingen, bijvoorbeeld voor de pensioenen in Nederland maar ook elders in Europa. Ook spaarders zijn de dupe.

Met het kwantitatieve-versoepeling-programma koopt de ECB dus massaal staatschulden op. De ECB mag statutair niet meer dan een derde van de staatsschuld van een specifiek land opkopen, anders is het aandeel van de ECB te groot en bestaat onvoldoende marktwerking in het schuld papier van dat land. Er werd ook afgesproken om van alle eurolanden een evenredig deel van de staatsschuld op te kopen: anders worden landen bevoordeeld.

Concreet betekent dit als de ECB een derde van de obligaties van een land heeft opgekocht en het opkoopprogramma voor dat land moet staken, het hele programma moet beëindigen. Dus ook voor de landen die nog steun nodig hebben.

Tussenkomst 'Monetaire dialoog met Mario Draghi, voorzitter van de Europese Centrale Bank' (29/05/2017)

Gerolf Annemans: Het opkoopprogramma van de ECB is nadelig voor pensioenfondsen en spaarders in een groot stuk van de Eurozone. De ECB mag niet aan politiek doen. U zegt dat u dit allemaal doet voor de prijsstabiliteit. Anderen zeggen dat u wel aan politiek doet, dat u Zuid-Europa gratis staatsschuld financiering verschaft en dat Duitsland daardoor een goedkope munt heeft en dat dit een verbond is dat u bezegelt. Feit is in ieder geval dat de rek of 'stretch' van 250 miljard op uw balans heel ernstig is. Eigenlijk is er maar één afspraak die u schijnt te willen honoreren dat is het feit dat u niet verder zult gaan dan 33 procent van de staatsschuld van een lid van de Eurozone. U reageert vrij heftig, u hebt dat ook nog gedaan in het Nederlandse Parlement recent, wanneer er vragen werden gesteld over het feit dat u in een politieke rol zou terecht komen bij een eventueel bankroet. Wij vragen ons dus af wanneer deze kwantitatieve versoepeling zal stoppen.

Op 4 september 2017 werd het jaarverslag 2016 van de Europese Centrale Bank (ECB) besproken in de economische commissie (ECON) van het Europees Parlement. Gerolf Annemans trok er van leer tegen de mandaatoverschrijding door de ECB.

In de zomer van 2017 kwam het Duitse constitutionele hof tot de conclusie dat de ECB zijn mandaat verregaand overschrijdt met haar opkoopprogramma van overheidsobligaties. Volgens het Duitse hof waren daar alvast ernstige aanwijzingen toe. Daarom heeft het hof de kwestie in een versnelde procedure doorverwezen aan het Europese Hof in Luxemburg.

‘Whatever it takes’

Een studie opgesteld door econoom Edin Mujagić, voor de ENV-fractie, kwam tot dezelfde conclusie. Edin Mujagić is een Nederlands econoom, journalist en publicist. Hij volgt nauwgezet het beleid van de ECB en schreef er meerdere boeken en artikels over. In zijn studie komt Mujagić tot de vaststelling dat de ECB zijn mandaat ver te buiten gaat. Na een grondige analyse van de onderzochte monetaire maatregelen blijkt namelijk dat meerdere artikelen van de ECB-statuten met de voeten worden getreden. Edin Mujagić: *“Het is hoogst noodzakelijk dat het Europees Parlement, als enige instelling die de ECB ter verantwoording kan roepen, actie onderneemt. Het monetaire beleid van de ECB heeft verstrekende socio-economische gevolgen op korte, middellange en lange termijn voor alle inwoners van de eurozone.”*

Gerolf Annemans treedt hem bij: *“De ECB is de machtigste factor in onze economie geworden. De bank bepaalt de rentes, wisselkoersen en beïnvloedt de financiële markten. De ECB wendt daarbij alle monetaire middelen aan, of zoals Draghi het verwoordde: ‘whatever it takes’. De geldpersen draaien overuren, maar regels en statuten lijken daarbij niet meer van toepassing. Het democratisch debat over deze geldlawine ontbreekt. Het lage-rente-beleid en het leegkopen van de financiële markten met vers gedrukt geld moet voor ons stoppen: de eurozone moet van het geldinfiuus. Het desastreuze ECB-beleid ontregelt onze economie, tast onze koopkracht, spaargelden en pensioenen aan.”*

Daarenboven treedt de ECB ook op als politieke actor. In een interview met de Telegraaf liet de Belg en ECB-hoofdeconoom Peter Praet verstaan dat de ECB zijn opkoopprogramma tot eind 2017 aanhoudt om politieke schokken te dempen: de opmars van eurokritische partijen bij de verkiezingen in Nederland, Frankrijk en Duitsland.

Debat ‘Jaarverslag 2015 Europese Centrale Bank’ (21/11/2016)

Gerolf Annemans: De ECB is wellicht de enige centrale bank in de wereld, en wellicht zelfs in de geschiedenis, die in zo’n grote mate een politiek orgaan geworden is. Ze is wellicht de enige centrale bank die haar mandaat heeft uitgerekt tot ze de facto een politiek orgaan geworden is, evenwel zonder enige democratische controle, hetgeen wellicht de bedoeling is van dit alles.

Logisch is die evolutie wel. Waar een normale centrale bank een instrument is van een politieke regering, opereert de centrale bank in de eurozone, een zone die eigenlijk geen politiek gezag heeft. Ze opereert in een zone waar het politiek gezag op de een of andere manier gereconstrueerd wordt of de schijn daarvan wordt gewekt door een stabiliteitspact, door een Europees Semester, door een bankenunie, door een depositoverzekeringstelsel en dergelijke meer. Zo probeert men te compenseren dat er in die eurozone, in de Europese Unie, geen politiek gezag is waarmee men een eenheid van een munt zou kunnen verantwoorden.

Het op het spoor houden van dat vehikel, samen met al het geld dat u daar inpompt, samen

met de fondsen die daarvoor moeten dienen, een vehikel dat vanaf de aanvang gedoemd is om neer te storten, dat op het spoor houden is de fase waarin wij ons nu bevinden, met een ECB die altijd maar meer onderdeel geworden is van het politiek mandaat dat ze heeft gegeven, dat ze zichzelf eigenlijk heeft gegeven. De belofte om ‘al het nodige te doen’, de kwantitatieve versoepeling, het opkopen van waardepapieren of van waardeloze papieren, de volmachten, de bijzondere bevoegdheden waar die ECB zich van bedient zonder nog veel controle te moeten vrezen: dit is een situatie die de burgers vrees aanjaagt. De inflatie zou men stimuleren, maar dit heeft tot deflatie geleid. De groei zou men stimuleren, maar er is nagenoeg een groeistop die alle risico's inhoudt dat de schuldbubbel die u zelf hebt gecreëerd, zou ontploffen. Dat de mensen geen vertrouwen hebben, is iets dat wij volkomen kunnen begrijpen.

De politieke onafhankelijkheid was nochtans dé hoeksteen van het monetaire stelsel van het eurogebied. Annemans besluit: *“De ECB glijdt, net zoals de Europese Unie, steeds verder weg van zijn basisbeginselen. Onderbouwde kritiek wordt duidelijk niet geduld. De centrale bank gooit hiermee zijn moreel gezag te grabbel. De onafhankelijkheid van de ECB is een uitzonderlijk statuut binnen ons democratisch systeem en kan enkel gerechtvaardigd zijn als er een duidelijke en strikt omliggende taak is.”*

Bij de Vlaamse partijen valt vooral de onhoudbare spreidstand van N-VA op. Annemans: *“Terwijl de Europese fractie van de partij de onzalige gevolgen van de ECB-politiek onderschrijft, steunt het Belgische beleid bij monde van minister van Financiën Van Overtveldt (N-VA) blindelings de EU, maar ook onomwonden de eurozone en de ECB-politiek.”*

Tussenkoms t ‘Jaarverslag ECB over 2016’ (04/09/2017)

Gerolf Annemans: Het voorliggend rapport staat compleet los van de realiteit. Het rapport looft de centrale bank voor het monetair beleid en moedigt de ECB zelfs aan om de maandelijkse aankopen te laten stijgen en bovendien ook nog eens aandelen te gaan aankopen. Het rapport gaat dus voorbij aan het feit dat de ECB haar mandaat ver te buiten gaat. Dat zeggen niet alleen wij, dat zegt niet alleen de ENV, maar dat werd ook nog deze zomer bevestigd door het Duitse constitutionele hof in Karlsruhe. Volgens het hof zijn er voldoende aanwijzingen dat de bank het verbod op monetaire financiering overtreedt. Bovendien, lijkt het erop dat de kwantitatieve versoepeling of *quantitative easing* (QE) het mandaat van de ECB te buiten gaat: het monetaire beleid valt onder de bevoegdheid van de centrale bank en van de nationale centrale banken. Het economisch beleid valt in eerste plaats onder de verantwoordelijkheid van de lidstaten. Volgens het hof kan QE niet langer worden beschouwd als een monetaire beleidsmaatregel, maar dient het hoofdzakelijk te worden beschouwd als een economische beleidsmaatregel. QE doet dus af de bevoegdheden van de lidstaten. Letterlijk staat er dus in het persbericht van het Duitse hof; ik lees het voor in het Engels:

“(...) significant reasons indicate that the ECB decisions governing the asset purchase programme violate the prohibition of monetary financing and exceed the monetary policy mandate of the European Central Bank, thus encroaching upon the competences of the Member States.”

Dit alles kadert natuurlijk in de politieke erfenis van Mevrouw Angela Merkel. In mei 2010 heeft Merkel, in een politiek akkoord met Frankrijk en Italië, financiële steun aan Griekenland onderschreven en twee fundamentele beginselen van het Verdrag van Maastricht opgeofferd:

1. geen *bail-out* voor staatsbegrotingen
2. geen monetaire overheidsfinanciering

De ECB voert deze politiek getrouw uit. De politiek onafhankelijkheid van de centrale bank was nochtans dé hoeksteen van het monetaire stelsel van het eurogebied. Het is hoogst noodzakelijk dat het Europees Parlement, als enige instelling die de ECB ter verantwoording kan roepen, eindelijk eens een beetje actie onderneemt om die centrale bank weer binnen de contouren van het oorspronkelijke mandaat te brengen. Wij kunnen dit rapport, dat eigenlijk het omgekeerde doet, niet ondersteunen omdat het compleet los staat van de realiteit en voorbij gaat aan het feit dat de ECB haar boekje te buiten gaat en de politieke onafhankelijkheid van de centrale bank te grabbel heeft gegooid op het altaar van een muntunie die gebaseerd was op een vergissing.

Gerolf Annemans nam in de schoot van het Europees Parlement initiatieven (amendering en resolutie) om deze fundamentele kwestie vooraan de politieke agenda te zetten.

Op 20 november 2017 verwelkomde het Europees Parlement Mario Draghi voor de laatste monetaire dialoog van het jaar. Hij lichtte de ECB-visie toe op economische en monetaire ontwikkelingen in afwachting van een discussie met de Europese parlementsleden.

Ondanks de overmoedige en misplaatste euforie van eurofanatici over het broze herstel van de Europese economie blijven de risico's groot. Dat zeggen niet alleen eurocritici, ook in de academische wereld groeit de ongezouten kritiek op het gevoerde ECB-beleid steeds sterker aan. In de Nederlandse pers lieten de professoren Kocken, Hoogduin en Eijffinger zich ongemeen hard uit over de ECB-politiek. Zij stelden onomwonden dat het ECB-beleid de risico's alleen maar vergroot, grenzend aan een onverantwoord beleid. Zij zien zelfs meer risico's dan bij de financiële crisis van 2008. Een nieuwe crisis valt dus niet uit te sluiten, wel integendeel. De vraag die deze academici zich stellen, nu de ECB alles uit de kast heeft gehaald, is wat de bank gaat doen als een nieuwe crisis effectief toeslaat. Het verder laten oplopen van begrotingstekorten, een ECB die ook aandelen gaat opkopen of met een helikopter geld gaat uitstrooien over de mensen, zijn volgens de professoren de nog overgebleven opties.

Tussenkoms t 'Monetaire dialoog met Mario Draghi, voorzitter van de Europese Centrale Bank' (20/11/2017)

Gerolf Annemans: Meneer Draghi, we zijn hier natuurlijk vandaag om uw programma voor de aankoop van activa (*asset purchase programme*, APP) en de wijzigingen daarvan te evalueren. Ik ben zelf een EU-criticus en mijn fractie ook, omdat wij van oordeel zijn dat de grotere gehelen niet noodzakelijk in het voordeel zijn van alle onderdelen of zelfs van geen enkele van de onderdelen. Dat geldt natuurlijk voor de Europese Unie in onze filosofie en ook eigenlijk voor de euro die in deze vorm volgens ons niet houdbaar is. Maar goed, u hebt er anders over geoordeeld. U hebt de instabiliteit van het euroconcept min of meer verborgen achter uw lage intrest en uw opkoopbeleid. We zijn nu 2016 miljard euro verder. U kon het huidige beleid niet verder zetten omdat het onhoudbaar was, in feite onmogelijk was om zo verder door te gaan. U kon het ook niet stop zetten omdat het herstel dat u nu aanhaalt eigenlijk toch veel te broos is en er nog altijd grote risico's in het systeem aanwezig zijn. Dat wordt momenteel

academisch erg in debat gebracht in de regio waar ik vandaan kom en waar men Nederlands spreekt; in Nederland en in Vlaanderen meer bepaald. Ik vermeld onder andere professor Kocken van de Universiteit van Amsterdam die risicomanagement doceert, die zegt: *“De schulden zijn enorm, ze zijn gigantisch, het systeem is fragiel. Er zijn meer risico’s dan in 2008 en we hebben eigenlijk geen instrumenten meer om te reageren.”*

Ook Lex Hoogduin, monetair econoom aan de Universiteit van Groningen en oud-bestuurder van Nederlandse centrale bank, zegt: *“We doen aan struisvogelpolitiek want het beleid dat wordt verder gezet is eigenlijk bedoeld voor crisissen, bij de minste inflatie of bij een nieuwe recessie gaan we opnieuw naar instrumenten moeten grijpen die we eigenlijk niet meer hebben.”*

Die commentaren leiden ons tot de vaststelling dat er door het huidige beleid geen instrumenten meer resten om te reageren wanneer er toch opnieuw zou blijken dat het herstel zich niet doorzet of er een nieuwe schok of recessie opdaagt.

Een gevolg van het desastreus monetaire beleid van de ECB dat tot nu toe te weinig aandacht kreeg, is het feit dat de kloof tussen arm en rijk vergroot. De officiële inflatie geeft immers slechts een deel van de realiteit weer. De prijzen voor brood, boter, auto’s en huurprijzen worden zorgvuldig vastgelegd in de prijsstatistieken. De prijsgrilligheid van activa zoals aandelen en vastgoed valt echter buiten de berekening van statistici. De Duitse inflatie bedroeg in oktober 2017 1,6 procent. De index van vastgoed en financiële activa in Duitsland bereikte met 8,7% een recordhoogte. De inflatie van huizen en aandelen is dus opnieuw aanzienlijk versneld door de lage-rente-politiek en het massaal pompen van geld in de financiële markten door ECB. Dit heeft een sociaal explosieve kracht: eigenaars van huizen en waardepapieren worden door de vermogensinflatie steeds rijker; jonge en armere huishoudens, maar ook huurders, waarvan het weinige vermogen in het beste geval op een spaarrekening staat aan bijna nulrente, worden door de algemene prijsstijgingen steeds armer.

Stoelendans Eurogroep

De Eurogroep is een informeel orgaan waarin de Financiënministers van de landen van de eurozone aangelegenheden in verband met de euro bespreken. Tot voor kort was de Nederlander Jeroen Dijsselbloem voorzitter van de Eurogroep. Zijn partij, de socialistische PvdA, leed een vernietigende nederlaag tijdens de Tweede Kamerverkiezingen van maart 2017, en nam daardoor niet deel aan de nieuwe regering. De PvdA’er kon voorlopig aanblijven als ontslagnemend minister van Financiën. De vraag stelde zich echter of zijn collega-ministers hem respekt wilden geven om zijn termijn af te maken tot hij minister af was. Dat laatste was voor veel landen niet aannemelijk. Strikt genomen hoeft de voorzitter geen minister te zijn, maar dat was buiten sommige andere ministers gerekend. De discussie over een vaste voorzitter laaide opnieuw op. Dijsselbloem had kunnen kandideren voor deze functie. Hij heeft de juiste politieke kleur: vrijwel alle andere sleutelposities in Brussel worden bezet door christendemocraten. In Athene en Madrid was er sprake van enig leedvermaak bij de verkiezingsnederlaag gezien Dijsselbloem symbool staat voor het gehate bezuinigingsbeleid van de Europese Unie.

Tussenkost ‘Hoorzitting met Jeroen Dijsselbloem, voorzitter van de Eurogroep’ (21/03/2017)

Gerolf Annemans: Ik weet wel dat het voorzitterschap van de Eurogroep niet echt iets is dat democratisch verloopt en dus in het parlement ook niet besproken hoeft te worden, maar ik kom toch nog even terug op de verlenging van uw mandaat. In de Nederlandse pers is min of meer uitgelegd dat de Eurogroep heeft besloten om uw mandaat slechts te verlengen tot aan het einde van uw mandaat als minister van Financiën. Uit de Nederlandse pers blijkt ook dat men als één van de argumenten om u te laten aanblijven, hanteert: *“Voorlopig aanblijven betekent dat Dijsselbloem de komende maanden de moeilijke discussies over het derde Griekse steun-programma kan blijven leiden.”*

Was het niet beter geweest, dat als u merkt als sociaaldemocraat dat uw strengheidsbeleid, uw austeriteitsbeleid dat u op Europees vlak voert eigenlijk uw partij heeft weggeveegd, zoals dat ook bij andere socialistische partijen het geval is geweest zoals onder meer in Griekenland zelf, o ironie. Was het dan niet beter geweest uw mandaat neer te leggen en over te dragen aan een geheel nieuw voorzitterschap dat op een frisse manier die problemen van Griekenland en andere landen zou kunnen aanpakken. Men kan zich de vraag stellen of u niet al uw gezag verloren bent na de Nederlandse verkiezingen. De verkiezingsuitslagen zijn politiek draconisch voor de socialistische partijen. Ik denk toch dat in de Nederlandse verkiezingen gebleken is dat uw sociaaldemocratische partij de prijs heeft betaald aan klein links zoals men dat vroeger noemde, net hetgeen ook in Griekenland gebeurd is. En dat het dus om die reden beter was om het Griekenlandbeleid van de Europese Unie niet meer aan u over te laten.

Begin december 2017 raakte bekend dat de Portugese minister van Financiën Mario Centeno, de opvolger werd van Dijsselbloem. Centeno was de architect van het economische programma van de linkse Portugese regering sinds eind 2015.

Tussenkost ‘Hoorzitting met Jeroen Dijsselbloem, voorzitter van de Eurogroep’ (07/12/2017)

Gerolf Annemans: Hoewel ik uit het debat de indruk overhou, meneer Dijsselbloem, dat u toch wat vaag wil blijven over de politieke vooruitzichten van de eurozone, wil ik toch nog eens een poging ondernemen. Want de sfeer rond en het tijdstip van uw opvolging als Eurogroepvoorzitter is toch vol van symboliek. Ja, uw opvolger moet een erkenning krijgen voor zijn Portugese politiek maar het is dan toch iemand van een Portugese socialistische partij die resoluut gaat, als ik even mag samenvatten, voor overheidsinvesteringen en tegen een rigide besparingspolitiek. Dan komt daar ook nog eens bij, op hetzelfde tijdstip, dat de Duitse krant *Die Welt* deze week ook een document in handen heeft gekregen van de Commissie volgens hetwelke een aantal landen waar gevreesd wordt voor de stabiliteit van de groei, waaronder Italië en Slovenië, hun besparingseisen zouden gehalveerd zien. Men kan zich afvragen of uw vertrek symbool staat voor het einde van de bezuinigingspolitiek en de start van een periode waarin de teugels zullen gevierd worden.

Slecht rapport voor België

Jaarlijks deelt de Europese Commissie rapporten uit aan de individuele lidstaten. Regeringen moeten hun plannen bekendmaken. De Europese Commissie legt die op de rooster en stelt dan een lijst aanbevelingen op. In deze landenspecifieke aanbevelingen worden economische beleidsrichtsnoeren uiteengezet per land voor de daaropvolgende 12 tot 18 maanden. Hoewel dit een verregaande ingreep op de subsidiariteit is, leveren de aanbevelingen en studies van de Europese Commissie wel een goed inzicht in de staat waarin 'ons' land zich bevindt.

De kritiek op de manier waarop de Belgische regering belangrijke uitdagingen aanpakt, is niet mals. Europa wil dat België de wankelende begroting structureel gezonder maakt en de astronomische overheidsschuld afbouwt. België riskeerde de allereerste lidstaat te worden waartegen een buitensporig-tekortprocedure werd geopend omdat de schuldgraad te langzaam wordt afgebouwd. Er moet ook worden geïnvesteerd in infrastructuur, vooral in transportinfrastructuur. *“Het probleem van de piekuurfiles wordt steeds groter, ondermijnt de aantrekkelijkheid (van België) voor buitenlandse investeerders en brengt ook zeer grote economische en milieukosten met zich mee”*, schrijft de Commissie. Het moderniseren van spoorinfrastructuur en het wegwerken van de *missing links* tussen de belangrijkste economische aantrekkingspolen moeten een topprioriteit zijn. Het openbaar vervoer moet beter.

Het EU-rapport voor België was eveneens erg hard voor de starre reglementering van de dienstensector. Ook de middelen voor onderzoek en ontwikkeling worden niet optimaal besteed, zeker in vergelijking met buurlanden.

Tussenkomst ‘Economische dialoog en gedachtewisseling over het Europese semester 2017 met Eurocommissaris Marianne Thyssen’ (30/05/2017)

Gerolf Annemans: Mevrouw Thyssen, België komt er niet goed uit, uit uw rapport en dat is ook niet zo verbazingwekkend voor de mensen die de situatie vrij goed kennen. Ternauwer nood is het land ontsnapt aan uw buitensporig-tekortprocedure. U herinnert ook nog eens aan de 106%, bijna Zuid-Europese, schuld cijfers die dramatisch hoog zijn en de begrotingen die toch niet op tijd in orde zullen komen. Ze worden steeds maar uitgesteld. Ook dit jaar zal nog 1,7 miljard nodig zijn. De consumentenprijzen blijven systematisch hoog, de verouderde kerncentrales worden een echte bedreiging en de belastingdruk in België blijft niet alleen de hoogste van de hele OESO-zone, zoals in april nog is gebleken, maar het belastingstelsel is ook hopeloos complex en achterhaald.

Tot voor de verkiezingen van 2014 was het voor alle politieke partijen in België duidelijk dat men opnieuw naar een staatshervorming moest. Want dat is de specificiteit van België: de dichotomie van het land moet op één of andere manier door meer autonomie worden opgelost; daar was iedereen het over eens. Dat is nadien van de agenda verdwenen. Zou dat niet een mooie aanbeveling zijn geweest van de commissie en waarom wil de commissie zich op dat - weliswaar politiek gevoelige - terrein niet begeven om uiteindelijk de enige echte aanbeveling te doen die moet gedaan worden voor België?

Ook de structurele begrotingsinspanningen bleven in België achter op de afspraken. De Europese Commissie bestudeerde de federale begroting voor 2018 grondig en concludeerde dat België onvoldoende maatregelen neemt om het begrotingstekort weg te werken en de overheidsschuld te doen dalen.

Rode kaart

Het begrotingstekort in België daalt wel, maar volgens de Europese Commissie is dat niet door maatregelen die de federale overheid heeft genomen. De begroting kent gewoon een meevaller en kan profiteren van een lage rente, waardoor minder interesten moeten worden betalen. Het was al de tweede keer op rij dat ons land een onvoldoende kreeg van Europa.

Tussenkost ‘Economische dialoog en gedachtewisseling over de jaarlijkse groeianalyse en het waarschuwingsmechanismeverslag’ (27/11/2017)

Gerolf Annemans: Ik zou het met de Europese Commissie willen hebben over de ontwerp-begroting van België. De slagzin van de minister van Financiën Johan Van Overveldt is ‘De kracht van verandering’, *‘The force of change’*: door de afbouw van schulden moet de welvaart van de toekomstige generaties verzekerd worden. Ondanks de gestegen belastinginkomsten en de lage interesten op de staatsschuld, komt de Commissie tot de verpletterende conclusie dat de begrotingstekorten in België zich blijven opstapelen en de staatsschuld onvoldoende zal worden afgebouwd. Ondertussen heeft de Belgische Regering de optie om een evenwicht in 2018 te bereiken met akkoord van de hele federale coalitie van de agenda afgevoerd.

Kapitaalmarktenunie: een blinde vlucht vooruit

In 2017 nam de Europese Commissie verdere stappen om vaart te zetten achter de kapitaalmarktenunie (KMU), een spilinitiatief van Juncker. Valdis Dombrovskis, vicevoorzitter van de Europese Commissie, kwam de vooruitgang op het gebied van de bankenunie en de kapitaalmarktenunie toelichten aan de ECON-commissie van het Europees Parlement. Na de aandacht te hebben gevestigd op de nieuwe prioriteiten in de tussentijdse herziening van de KMU en verwijzend naar de Brexit-onderhandelingen, die de dag ervoor waren begonnen, zei Dombrovskis dat deze uitdagingen ‘vereisen dat er een versnelling hoger wordt geschakeld’. Dit was buiten Gerolf Annemans gerekend, die zijn verbijstering uitdrukte over de redenen die de Commissie aanzetten om te versnellen in plaats van te temporiseren en de uitkomst van de Brexit-besprekingen af te wachten.

De KMU werd gestart in 2015 vooraleer er sprake was van de Brexit. Gerolf Annemans vindt dat de bedreigen voor de kapitaalmarkten een afdoend antwoord moeten krijgen vooraleer de commissie haar overambitieuze plannen in de sneltreinvaart verder doorduwt.

Tussenkost ‘Gestructureerde dialoog met Valdis Dombrovskis, Eurocommissaris voor Financiële Stabiliteit, Financiële Diensten en Kapitaalmarktenunie’ (20/06/2017)

Gerolf Annemans: De Europese Commissie heeft gekozen voor een tussentijdse herziening van de kapitaalmarktenunie. U noemt die KMU ‘belangrijker dan ooit’ en schakelt dus in een hogere versnelling. Terwijl de Brexit vraagtekens plaatst bij het principe van de doorgeslagen

harmonisering binnen de Europese Unie als algemene opmerking. En specifiek stellen we toch vast dat met 751.000 werknemers in de financiële sector en een bruto toegevoegde waarde van 80 miljard pond de Londense City één van de belangrijkste spelers van de kapitaalmarktenunie is. Iedereen weet dat er een vorm van daling van efficiëntie zal zijn, een verlies aan liquiditeit en stijgende kosten. Waarom kan u niet overwegen als Commissie om te temporiseren? De evolutie van de kapitaalmarktenunie moet niet in een hogere versnelling worden geplaatst, maar worden afgestemd op het verloop van de Brexitonderhandelingen. Waarom duwt u het gaspedaal in, in plaats van het te lossen?

Getouwtrek en cordon sanitaire rond de bankenunie

Europees Parlementslid Sander Loones (N-VA/ECR) werkte in 2017 aan een rapport rond de bankenunie. De Europese Volkspartij (EVP), de Europese politieke partij van CD&V, weigerde echter elke vorm van inbreng door de eurokritische fractie van Vlaams Belang en trok daarmee het cordon sanitaire door op Europees niveau.

Loones trad op als rapporteur inzake het jaarverslag van de bankenunie. De rapporteur is een lid van het Europees Parlement die verantwoordelijk is voor het inhoudelijke werk van wetgevende voorstellen. Loones werkte in deze rol aan compromisteksten waarin de inbreng werd opgenomen van de eurosceptische fractie Europa van Naties en Vrijheid (ENV). Dit tot onvrede van de CD&V-collega's die lieten weten dat het tot het intern beleid van de Europese Volkspartij behoort om inbreng van de ENV op geen enkele manier op te nemen in dergelijke compromissen. De Europese CD&V-fractie riep de andere fracties op om deze praktijk aan te houden in het rapport van Loones en consistent de inbreng van ENV te weigeren. Een verderzetting van het cordon sanitaire op Europees vlak dus.

Gerolf Annemans: *“De inbreng van mijn Europese collega's en mezelf wordt dus louter en alleen beoordeeld op basis van onze partijkaart en niet op basis van de inhoud. Zelfs al komen wij met gelijkaardige en voor andere fracties aanvaardbare voorstellen dan nog worden deze systematisch geweerd.”*

ENV protesteerde tegen deze gang van zaken in het Europees parlement en sprak de commissievoorzitter hierover aan. Niet alleen wordt op deze manier de normale werking van het Europees parlement ontwricht, maar viel bovendien te vrezen dat het resultaat van deze werkwijze nefast zou uitvallen voor het dossier van de bankenunie. Zonder steun van de eurokritische fractie van ENV draaien heel wat rapporten uit in een lofzang aan de Europese instellingen en het verder afstaan van belangrijke nationale bevoegdheden aan het Europese niveau.

Het voorval illustreert dat de 'constructieve' houding van de N-VA een doodlopend straatje is. Zo heeft Loones het in zijn rapport over door overheidsobligaties gedekte Europese effecten, een alternatief voor de euro-obligaties van Verhofstadt. Wat Verhofstadt 'solidariteit' noemt, betekent in werkelijkheid een transferunie. Loones zou toch moeten weten dat Europese obligaties in de EU het mechanisme installeren dat de Belgische staat naar de afgrond dreef: namelijk consumptiefederalisme.

De poging van Loones om een bankenunie-rapport op te stellen dat niet een totale knieval is voor de federale EU, is tot mislukken gedoemd. Meer nog, het geringste kritische geluid wordt dan nog

eens door de EVP-fractie van de CD&V in het cordon sanitaire mee begraven.

Fundamenteel is ENV de mening toegedaan dat de Bankenunie een reactie is op de gevolgen van de crisis en niet op de oorzaken. Een structurele hervorming van de banken op basis van een duidelijke scheiding tussen *trading* en kredietverstrekkingen is de enige manier om het risico van reddingsoperaties of *bail-outs* op kosten van de belastingbetaler te voorkomen. Alleen zo kan financiële stabiliteit worden gewaarborgd.

Tussenkamst ‘Jaarverslag bankenunie’ (09/11/2017)

Gerolf Annemans: Voorzitter, als er één reden is waarom ik het systeem, om ENV te verhinderen van ooit rapporteur te worden hier in deze commissie, begroet dan is het wel dit rapport van onze vriend Loones. Dit systeem dat naar verluidt door Mevrouw Pervenche Berès (S&D/SPA) wordt gepromoot en waarnaar u zich schikt, vermoedelijk in samenwerking met de EVP (CD&V).

Loones zegt dat hij onpartijdig moet zijn, zijn eigen mening niet heeft gegeven en zoekt naar de grootste gemene deler; allemaal een beetje vaag. Dat kan alleen ik maar bevestigen, helaas. Er worden in het rapport heel wat zaken verwelkomd, maar er worden geen problemen betreurd of gewaarschuwd voor risico's. Er is in zijn rapport zelfs heel veel steun voor de Europese Commissie. Van de ECR zou men eigenlijk toch wat meer kunnen verwachten en ik kan dus bevestigen wat hij daar zelf over zegt.

Ik ga een paar zaken in dat verband toch benoemen. We weten natuurlijk dat in Italië en Spanje twee verschillende maatregelen werden gebruikt om banken te ontbinden. Twee maten en twee gewichten dus. Het Spaanse *Banco Popular* werd gered door particuliere obligatiehouders, terwijl de Italiaanse *Veneto Banca* en *Banca Popolare di Vicenza* werden gered door de belastingbetaler. Deze paradox zouden wij toch wat kunnen of moeten kunnen aankaarten in dit rapport.

Tweede element dat ik aanhaal is de *Monte dei Paschi di Siena*. Ook in het geval van deze Italiaanse bank wensen wij benadrukt te zien dat de herkapitalisatie minstens op papier een groot verlies betekent voor de Italiaanse belastingbetalers. De investeerders hebben dus geen vertrouwen in de supervisiemechanismen van de Europese Unie. Ik denk dat dit moet benadrukt worden in het rapport. Ook hier ontbreekt een kritische kijk.

Het voorliggend rapport uit een brave en voorzichtige bezorgdheid rond de niet-presterende leningen of NPL's. Wij willen integendeel waarschuwen voor de hoge niveaus van deze NPL's. Bovendien vinden wij dat de lidstaten en de banken zelf een primaire verantwoordelijkheid hebben in het aanpakken van deze leningen en niet de Europese Unie. Het zou toch misschien allemaal wat opgehelderd kunnen worden. Hier hadden wij toch meer verwacht van de ECR en de N-VA.

En dan wil ik het nog hebben over de door overheidsobligaties gedekte effecten of SBBS (*sovereign bond-backed securities*), een alternatief voor de euro-obligaties. Ik had meer scepsis verlangd. Het is een gevaarlijke koers naar fiscale solidariteit in de Europese Unie en ook een

snelweg naar een fiscale unie. Ik denk niet dat wij dit vanuit euro-kritische hoek zo maar op papier kunnen zetten.

Tot slot, vinden wij dat de depositiebescherming of EDIS nationaal moet worden georganiseerd. Zoals ik ook al op de schaduwvergaderingen van EDIS aanhaalde, vormt ENV de enige oppositie in dit dossier en zullen wij met argusogen bekijken hoe ver de ECR en de andere Europese groepen meestappen in de waanzinnige Europese project. Ook daar moeten we strakker zijn in het formuleren van de risico's die blijven verbonden aan dat systeem.

Met andere woorden, ik zou niet graag in wiens plaats dan ook willen zijn om een rapport over de bankenunie te schrijven, zeker niet als het zo algemeen is en zo weinig EU-kritisch is als dat wat hier voor ligt.

Europese pensioenroef

De Europese Commissie wil een Pan-Europees persoonlijk pensioenproduct (PEPP) introduceren. Dit nieuwe type vrijwillig persoonlijk pensioen is bedoeld om spaarders meer keuze te geven wanneer zij geld opzij zetten voor de oude dag. Het PEPP is dus een derde-pijler-product. PEPP is bedoeld ter aanvulling van bestaande wettelijk pensioen (eerste pijler) en het aanvullend pensioen uit arbeid (tweede pijler).

ENV is de mening toegedaan dat pensioenregelgeving een bevoegdheid is van de lidstaten. Gerolf Annemans is dan ook geen voorstander van een Europees raamwerk in de derde pijler. De Europese pensioenmarkt is sterk gefragmenteerd en divers. Gerolf Annemans gelooft niet dat een PEPP grensoverschrijdend kan worden aangeboden zonder de nationale bevoegdheid inzake pensioenen aan te tasten. Bovendien kiest de Europese Commissie voor een verordening, de meest dwingende vorm van regelgeving. Een verordening laat geen ruimte voor aanpassing aan de nationale context. De gevolgen kunnen verstrekking zijn, omdat een verordening boven de nationale wetgeving staat.

Aantasten bestaande pensioenstelsels

In lidstaten met een goed ontwikkeld pensioenstelsel valt te verwachten dat PEPP de bestaande tweede en derde pijler kannibaliseren. Als nieuw derde-pijler-product zal PEPP in concurrentie treden met de reeds uitgebalanceerde derde-pijler-stelsels in diverse lidstaten waaronder België. In Nederland, bijvoorbeeld, mogen de pensioenfondsen geen derde pijlerproducten aanbieden. Onder het PEPP-kader zou het mogelijk zijn voor Nederlandse pensioenfondsen om dit nieuwe pensioenproduct aan te bieden. PEPP doorkruist op deze manier op de Nederlandse markt de afspraken over de taakafbakening en verstoort de marktordening. De Nederlandse regering vindt dan ook dat, wanneer de Europese wetgeving niet de bevoegdheid geeft pensioenfondsen uit te sluiten, er een inbreuk wordt gepleegd op de Nederlandse tweede pijler. De Europese Commissie zegt niet te willen ingrijpen in bestaande pensioenstelsels, maar doet dat dus wel onder andere als pensioenfondsen ook PEPP gaan aanbieden.

Uitdaging is om het product PEPP te laten aansluiten op de soms sterk uiteenlopende situaties in de individuele lidstaten. Het lijkt erop dat de EU hierbij uitgaat van de omkeerregel: inleg aftrek-

baar en uitkering belastbaar. Echter, fiscaliteit is en blijft voor Gerolf Annemans en ENV een exclusieve bevoegdheid van de lidstaten. Een Europese verordening die zich uitspreekt over de fiscale behandeling van eender welk persoonlijk pensioen is voor de fractie dan ook een brug te ver. Het lijkt ons bovendien onverdedigbaar dat fiscale voordelen worden gegeven door de ene lidstaat (bv. loopbaan in Vlaanderen) bij de opbouw van een PEPP en een andere lidstaat, na verhuis, geniet van de uiteindelijke belastingheffing (bv. pensioen op Tenerife) bij de afbouw van een PEPP. Dan werd er nog niet gesproken over fiscaal 'shoppen' of fiscale 'vlucht': pensioenopbouw en -afbouw in de fiscaal gunstigste lidstaat.

Dat ook pensioenfondsen PEPP mogen aanbieden, wordt niet toegestaan volgens Europese regelgeving. In de Europese richtlijn voor pensioenfondsen (IORP-richtlijn) staat namelijk dat pensioenfondsen alleen pensioenregelingen mogen uitvoeren die gerelateerd zijn aan de arbeidsrelatie en dat ze geen nevenactiviteiten mogen uitoefenen. Het PEPP-voorstel is dus in strijd met de IORP-richtlijn. Dat is opvallend omdat deze richtlijn onlangs herzien werd en deze regels ongewijzigd bleven.

Op maat van Oost- en Zuid-Europa

De PEPP-verordening lijkt vooral geschreven voor Oost- en Zuid-Europese landen waar nauwelijks gespaard wordt in de derde pijler. Er zijn lidstaten waar het staatspensioen (eerste pijler) of het pensioen uit arbeid (tweede pijler) niet goed geregeld zijn. Gerolf Annemans vindt dat het aan deze lidstaten is om zelf de eerste en/of de tweede pijler verder te ontwikkelen. Voor Annemans ligt de nadruk op de eerste twee pijlers, eventueel aangevuld met de derde pijler. Alle pijlers zijn een exclusieve nationale bevoegdheid. Het geheel legt ook pijnlijk bloot dat sparen in de vierde pijler (sparen zonder fiscaal voordeel via spaarrekening, beleggingsfondsen, verzekeringsproducten, enz.) door de desastreuze monetaire politiek van de ECB (met zijn lage en zelfs negatieve rentes) niet meer interessant is.

Tussenkost 'openbare hoorzitting: pan-Europees persoonlijk pensioenproduct (PEPP)' (21/11/2017)

Gerolf Annemans: De Europese derde pijler, zoals die hier wordt voorgesteld, zou bijvoorbeeld in België concurrentieel zijn voor het pensioensparen dat fiscaal voordelen geniet. Ik hoor ook hier dat PEPP een fiscaal gunstregime zou moeten krijgen. Het zou gaan om een complementaire derde pijler. Wij zijn er achter van overtuigd dat u middelen gaat onttrekken aan de nationale pensioenstelsels. Het nieuwe Europese systeem kan de bestaande nationale stelsels bedreigen of ondermijnen, vooral die stelsels die zich hebben bewezen als robuust en solide. Als schaduwrapporteur van ENV zullen wij dit op de voet volgen.

België en de belastingparadijzen

Net als de '*panama papers*' in 2016, waren de '*paradise papers*' een grote verzameling documenten aangaande internationale belastingontwijking die in het najaar van 2017 werden gelekt. Eén van de meest verbijsterende vaststellingen uit deze '*paradise papers*' is feit dat ook België zelf in de documenten voorkwam. Al bijna 20 jaar is de Belgische overheid mede-eigenaar van een postbusvennootschap op de Britse Maagdeneilanden. Deze wordt gebruikt om een Vietnamees havenproject

te ontwikkelen. Gerolf Annemans confronteerde de bevoegde eurocommissaris hiermee in het Europees parlement.

Tussenkomsst ‘Gestructureerde dialoog met Margrethe Vestager, commissaris voor Mededinging’ (21/11/2017)

Gerolf Annemans: Mevrouw de Commissaris, u hebt over de ‘paradise papers’ in *Le Parisien* op 11 november een interview gegeven waarin u zegt en ik citeer:

“Terwijl de lidstaten veel inspanningen vragen aan de mensen, de pensioenleeftijd hebben verhoogd en bespaard hebben op de ambtenarenlonen, ontdekte de publieke opinie dat multinationals de belasting ontwijken.

Ik zou zelfs zeggen dat we deze schandalen als elektroshock nodig hebben om veranderingen teweeg te brengen. Als gevolg van deze onthullingen was de woede van de mensen een echte brandstof voor het versnellen van de besluitvorming tijdens de Europese Raad.”

In België is er heel wat stof opgewaaid door die ‘paradise papers’ want daaruit is gebleken dat de Belgische staat al 18 jaar mede-eigenaar is van een offshore maatschappij op de Britse Maagdeneilanden waarmee ze investeren in de haven van Hai Phong in Vietnam. Hebt u weet van die zaak? Staat dat op uw radar? Want als u in de Europese Raad de ‘paradise papers’ als elektroshock gebruikt dan moet u dat vooral doen ten aanzien van één van uw leden van de Europese Raad, zijnde het Belgisch Koninkrijk. Mogen wij er dan op rekenen dat u de Commissie even onverzettelijk in het geweer zult brengen tegenover België als tegenover de multinationals en zal ook deze onthulling als elektroshock dienen om de Belgische burgers, die ook erg boos waren, te verdedigen?

De strijd voor Vlaamse jobs

Het begrip ‘sociale dumping’ is niet meer uit de actualiteit weg te denken. Te pas en te onpas wordt de term gebruikt om het te hebben over wantoestanden in uiteenlopende sectoren. Naast flagrante sociale fraude wijst het begrip vooral op de door Europa georganiseerde oneerlijke concurrentie. De Europese ‘detacheringsrichtlijn’ regelt hoe buitenlanders binnen de Europese Unie kunnen werken. Het belangrijkste gevolg hiervan is dat zij het loon van het gastland moeten krijgen, maar hun sociale bijdragen in hun thuisland betalen. Vaak liggen deze daar veel lager als ze al effectief betaald worden. Daardoor zijn werknemers uit die landen stukken goedkoper dan Vlaamse werknemers. De gevolgen zijn dramatisch: duizenden Vlaamse jobs gaan verloren; in drie jaar tijd tot 20.000 in de bouw alleen al. De overheid loopt ondertussen belastinginkomsten mis en onze sociale zekerheid wordt onderuit gehaald. Werkgevers die niet meedoen, worden uit de markt geprijsd.

Persbericht: Thyssen, Peeters en De Backer blij met dode mus (24/10/ 2017)

Vreemde bouwvakkers of vrachtwagenchauffeurs nemen, wegens de open grenzen van de Europese Unie, onze Vlaamse jobs in. Verschillende sectoren worden hierdoor geconfronteerd met een nooit eerder gezien banenverlies. De door de Europese ministers van Werk goed-

gekeurde wijziging van de detacheringsrichtlijn zal hier geen verandering in brengen. Het Vlaams Belang pleit tegen de open grenzen en voor ten minste een regeling waarbij wie hier werkt hier sociale zekerheid betaalt.

Sociale dumping leidt tot sociale wantoestanden, niet alleen in de bouw en het transport, maar steeds vaker ook in andere sectoren zoals de metaalsector, de bewakingsindustrie schoonmaakbedrijven, slachthuizen en zelfs de IT-sector.

Ondanks het feit dat de Belgische detacheringswet al verder gaat dan de bestaande Europese minimumbepalingen, bleef de Belgische wet zo lek als een zeef en liet die de deur wijd open voor allerlei misbruiken. De door Marianne Thyssen (CD&V) voorgestelde herziening van de detacheringsrichtlijn waarover de Europese ministers van Werk maandagavond een akkoord hebben bereikt, gaat niet verder dan deze manke Belgische wet. Het bereikte akkoord zal dus ten gronde niets veranderen. Gerolf Annemans: *“Men kan de herziening terecht bestempelen als het in Europa opdringen van de volstrekt ontoereikende Belgische agenda tegen sociale dumping. Hoogstens zal deze herziening de loon-lat gelijk leggen in gans Europa, maar voor de Vlaamse strijd tegen sociale dumping brengt deze herziening niets bij. Ook de overeengekomen maximumduur van detachering van 12 maanden, verlengbaar tot 18 maanden volstaat niet. Wij pleiten voor een maximumduur van 6 maanden, met uitzondering voor bepaalde sectoren waar een langere duur gerechtvaardigd is.”* Bovendien werd de transportsector niet opgenomen in het akkoord.

De strijd voor Vlaamse jobs, ondernemingen en welvaart

Gerolf Annemans: *“Vlaamse werkgevers en werknemers durven al eens van mening verschillen, maar rond deze kwestie is er eensgezindheid: bedrijven moeten immers Vlaamse werknemers ontslaan en gaan uiteindelijk failliet omdat ze niet langer concurrentieel zijn. Vriend en vijand zullen erkennen dat er slechts twee mogelijkheden zijn om sociale dumping te bestrijden: ofwel de open grenzen in vraag stellen ofwel buitenlandse werknemers hier sociale bijdragen laten betalen. CD&V, Open VLD en N-VA kiezen ervoor om te blijven rommelen in de Europese marge terwijl ze zelf, federaal, de sleutel in handen hebben. Vlaams Belang pleit ervoor om onmiddellijk de bestaande Belgische detacheringswet uit te breiden met sociale bijdragen. Het sociaal en economisch bloedbad in de bouw- en transportsector moet stoppen!”*

EIB: financiering van de immigratienachtmerrie

De migratie- en vluchtelingen crisis blijft één van de grootste uitdagingen van de Europese Unie. Wie de reeks initiatieven van de Europese instellingen op dit vlak aandachtig bestudeert, kan een rode draad identificeren: de steeds prominenter rol van de financiële arm van de EU, de Europese Investeringsbank (EIB).

De EIB werd al twee keer tot de redding geroepen. Ten eerste heeft de bank, na een oproep van de Europese Raad van maart 2016 om *“een specifiek initiatief te presenteren dat erop gericht is snel aanvullende financiering beschikbaar te stellen ter ondersteuning van duurzame groei, essentiële infrastructuur en sociale cohesie”*, zijn zogenaamd weerbaarheidsinitiatief (*resilience initiative*) opgestart, dat gericht is op het bevorderen van investeringen in de publieke en private sector van de zuidelijke

buurlanden en de Westelijke Balkan tegen 2020. Om deze plannen te ondersteunen, verhoogde de Europese Commissie de Europese garanties aan de EIB met in totaal 5,3 miljard euro.

De Europese Commissie lanceerde ten tweede ook een extern investeringsplan (*external investment plan*), waarin de EIB een centrale rol speelt. Het doel van dit plan is de 'onderliggende oorzaken van migratie aan te pakken' door een garantiefonds voor investeringen in Afrika en de naburige Europese regio's.

Critici identificeren echter structurele problemen bij de activiteiten van de bank buiten Europa op het gebied van transparantie, duurzaamheid, fiscaliteit en mensenrechten. Deze problemen zijn nog meer aan de orde in dit geval, aangezien de landen die het voorwerp uitmaken van deze nieuwe financiële initiatieven vaak worden geleid door autoritaire regimes in een zeer onstabiele politieke en economische omgeving. Het ontbreekt op dit moment al aan een adequaat systeem voor beoordeling en bewaking van deze structurele problemen op projectniveau, waardoor de nieuwe ambities van de investeringsbank buiten Europa ernstige twijfels doen rijzen.

In plaats van de EIB te dwingen om deze problemen op te lossen, wil de Commissie dat de bank nog grotere verantwoordelijkheden op zich neemt. Gezien de EIB al alle moeite heeft om het huidige mandaat correct uit te voeren, kan dit beschouwd worden als een belangrijk risico.

De vermelde prioriteiten van het weerbaarheidsinitiatief, waaronder toegang voor de meest kwetsbaren tot onderwijs, gezondheidszorg, water- en sanitaire voorzieningen, lijken absoluut buiten de expertise en de mogelijkheden van de EIB te liggen. Sterker nog, de kern van het financieringsmodel van de EIB is gestoeld op investeringen in grote infrastructuurprojecten in de transport- en energiesector, naast de steun aan kmo's via commerciële banken en investeringsfondsen. Het verschuiven van de focus naar humanitaire hulp lijkt te ver gegrepen.

Tussenkomst 'Gedachtenwisseling met Werner Hoyer, voorzitter van de Europese Investeringsbank (EIB)' (22/03/2017)

Gerolf Annemans: Ik wou het even hebben over de rol die de Europese Investeringsbank krijgt van de politieke overheden in de nasleep van de migratie- en vluchtelingencrisis. Meer bepaald over het *Resilience Initiative* en het *External Investment Plan* kan men dat merken, en ook in het feit dat de Europese Commissie met 5,3 miljard euro de garanties voor het *Resilience Initiative* verhoogt. Er is hier al dikwijls gedebatteerd over de moeilijkheden in verband met transparantie, duurzaamheid, fiscaliteit, mensenrechten en ook de instabiliteit van dikwijls autoritaire regimes waarmee u te maken krijgt. De investeringsbank krijgt door de politieke overheden een nieuwe rol toegeschoven, terwijl u in principe opgericht bent om andere dingen te doen. Wij geloven niet dat de EIB de nodige expertise en knowhow aan boord heeft om dit soort specifieke taken te ontwikkelen.

Immigratie: ondergaan of tegengaan

Manke Turkijedeal

Op 29 november 2015 sloten de EU en Turkije een akkoord over de vluchtelingenaanpak. In ruil voor 3 miljard euro, later zouden het er 6 miljard worden, zou Turkije helpen de vluchtelingenstroom richting de Europese kusten in te dammen. In het kader van dit akkoord werd het één-voor-één-principe afgesproken: voor elke illegale migrant die naar Turkije zou worden teruggestuurd, kon één legaal naar de EU komen. Een visumliberalisering én een versnelde toetreding van Turkije tot de EU zaten mee in de pijplijn.

De bedoeling was dat op deze wijze, in combinatie met maatregelen van bepaalde EU-lidstaten zelf, de Balkanroute zou worden afgesloten en de Griekse eilanden zouden worden ontlast. In de praktijk verplaatste de migrantenstroom zich echter opnieuw naar Middellandse Zee-routes, via o.a. Libië, hoewel dit initieel werd ontkend.

Dit geld- en middelenverslindend akkoord is zijn doel grotendeels voorbijgeschoten. Toch bleef de EU ook nadat het voor iedereen duidelijk was dat de deal mislukt was, geld pompen in Turkije.

25 aug. 2017

EU eist meer geld vd lidstaten voor financiering vh Turkije-akkoord. Benieuwd wat @de_NVA @openvld en @cdenv doen?
<http://bit.ly/vluchtelingendeal>

Persbericht: Europese Unie deelt cash uit aan vluchtelingen in Turkije (08/09/2016)

Vandaag kondigt de Europese Commissie triomfantelijk aan dat de Europese Unie en de lidstaten alvast 348 miljoen euro zullen vrijmaken voor het persoonlijke onderhoud van in Turkije verblijvende vluchtelingen in het kader van het EU-Turkije-miljardenakkoord. Het initiatief (*Emergency Social Safety Net* - ESSN) wordt bovendien verkocht als een economische transfer 'waar de lokale economie van zal opveren.'

De vluchtelingen die van steun zullen kunnen genieten, zullen vanaf oktober een debetkaart ontvangen waarop maandelijks geld wordt gestort. Ze kunnen dan zelf bepalen hoe ze hun uitgaven organiseren en betalen. Een 'game changer' in internationale humanitaire hulpverlening volgens eurocommissaris voor Humanitaire Hulp en Crisisbeheer Christos Stylianides en hij

heeft gelijk, want het uitdelen van geld aan vluchtelingen gaat rechtstreeks in tegen het ook in ons land (en bij monde van bijvoorbeeld staatssecretaris Theo Francken) gehuldigde principe van 'bed-bad-brood'. Hoe de eurocommissaris nauwe controle op de uitgaven kan verzekeren is overigens een raadsel. Het uitdelen van geld is een slecht signaal en dreigt opnieuw voor een aanzuigeffect te zorgen bij economische gelukszoekers uit alle hoeken van de wereld.

Het Vlaams Belang zal zowel in het Europees parlement als in de Kamer initiatieven nemen in verband met deze onaanvaardbare toepassing van het EU-Turkije-akkoord. Onze partij kan niet aannemen dat de Belgische regering is akkoord gegaan met dit initiatief en roept de federale regering dan ook op de steun voor dit initiatief te weigeren of in te trekken en dit als zodanig de formuleren op de Europese Raad.

Een nieuw 'migratiepact'

Europees Commissaris voor Migratie Dimitris Avramopoulos kwam in het Europees Parlement een nieuw 'migratiepact', met inbegrip van een EU Blue Card-voorstel en een integratie-actieplan voorstellen. Immigratie speelt een belangrijke rol in de versterking van de competitiviteit van de EU en beantwoordt aan demografische uitdagingen en werkkrahttekorten, aldus Avramopoulos. De ICT-sector heeft jaarlijks 100.000 hooggeschoolde professionals nodig en tegen 2020 zouden er zo'n miljoen vacatures openstaan in de zorgsector. Onze eigen arbeidsmarkt omscholen of bijscholen, kost te veel tijd volgens Avramopoulos.

Met de natte vinger rekent de Commissie voor dat het Blue Card immigratiemodel een jaarlijkse economische impact kan hebben van '1,4 miljard EUR tot 6,2 miljard EUR'. Op een miljard meer of minder komt het niet aan. Over de kostprijs van immigratie zwijgt men zedig, terwijl die cijfers perfect te berekenen zijn.

De Commissie blijft blind geloven in een massale immigratie, de Europese samenleving - het is onvermijdelijk zegt ze - wordt 'divers' in de toekomst. De opvang van vluchtelingen maakt mee deel uit van dat diversiteitsmodel. En dus moet er massaal ingezet worden op een zogenaamd integratie-actieplan, waarbij er toegang moet verleend worden tot onderwijs en opleiding en betaalbare huisvesting en gezondheidszorg. Daarvoor dienen allerlei EU-fondsen aangewend te worden.

Debat 'De externe aspecten van de Europese migratieagenda: naar een nieuw migratiepact' (07/06/2016)

Gerolf Annemans: Collega's, in wat u, de machthebbers van deze onzalige Europese Unie, een migratiepact noemt, stelt u dat er nood is aan een meer Europese benadering van migratie. Ik kan de burgers van de Unie nochtans verzekeren dat dit pact alles behalve compact is. De deur wordt wagenwijd opengezet voor wat jullie legale vormen van migratie noemen, voor een verdere uitbreiding van chantageverdragen à la de 'dirty deal' met Erdogan, voor nieuwe belastingen door middel van migratieverplichtingen en voor allerlei andere variaties op jullie steeds terugkerende thema meer middelen, meer belastinggeld voor altijd maar meer immigratie. De burgers van de Unie zijn gewaarschuwd. Er moet uit de mislukking van Schengen en uit de mislukking van het opengrenzenbeleid van de Europese Unie niet afgeleid worden dat er meer, maar logischerwijze dat er minder dan ooit behoefte is aan een Europese benadering van migratie.

Debat 'VN-bijeenkomst op hoog niveau over de aanpak van grote stromen vluchtelingen en migranten' (13/09/2016)

Gerolf Annemans: Ja, mevrouw de commissaris, staat u mij toe. Ik ben het niet met u eens. Als u zegt dat we immigratie nodig hebben, dan ben ik het niet met u eens. Stop alstublieft met de new speak en met het gebruik van het woord 'vluchtelingen'. Vanmorgen zijn in Sleeswijk-Holstein en Nedersaksen zogenaamde vluchtelingen uit hun vluchtelingenkamp gehaald, omdat het IS-terroristen bleken te zijn. Ook *Die Welt am Sonntag* heeft in het weekend in een reportage onthuld dat Irakezen en Syriërs met hun reiskoffer naar hun land terugreizen, hoewel ze hier als vluchteling geregistreerd zijn. Ik ben niet diegene die zegt dat alle immigranten terroristen zijn, maar houdt u alstublieft op met te zeggen dat het allemaal vluchtelingen zijn. Natuurlijk, u hebt dat morele sausje nodig: vluchtelingen, het redden van levens op zee en dergelijke meer. Maar het zou minder hypocriet en eerlijker van u zijn indien u gewoon de waarheid zou zeggen, namelijk: *"Wij van de Europese Commissie hebben over de hoofden van u, Europese burgers, beslist een volksvervangende te organiseren. Wij hebben beslist dat u ongevraagd met een immigratie te maken krijgt, de grootste en de wildste immigratie en de massa-immigratie met de grootste impact uit de geschiedenis van dit continent."* Dat zou u moeten zeggen. Daarvoor zou u de eerlijkheid moeten hebben en daartoe roep ik u op.

Gemeenschappelijk asielstelsel

Dat de opvang van vluchtelingen in de Europese Unie al lang geen tijdelijk karakter meer heeft, maar de immigratieplannen van de Commissie ondersteunt, bleek nog eens duidelijk toen de Commissie bij monde van vice-voorzitter Frans Timmermans en commissaris Avramopoulos een gemeenschappelijk Europees asielstelsel - en dus een verdere inperking van de bevoegdheden van de lidstaten op dat vlak - kwamen promoten. Veilige en legale routes naar de EU voor zij die het willen, luidde de boodschap. In samenwerking met derde landen hervestiging organiseren in de EU zou het model voor de toekomst moeten worden.

We hebben in het geval van Turkije gezien dat zulks niet werkt. Er moet geen geld worden door-
gesluisd naar derde landen zonder dat er duidelijke afspraken nagekomen worden. Er moet integendeel meer druk worden geoefend op derde landen die niet meewerken aan het indammen van de illegale immigratie en de strijd tegen de mensensmokkel. Ontwikkelingshulp, samenwerkingsverbanden en gunstige handelsverdragen moeten worden gekoppeld aan de bereidheid van derde landen om afgewezen asielzoekers én andere uitgewezen onderdanen terug te nemen.

In afwachting van de heroverdracht van het immigratiebeleid naar de lidstaten, moeten binnen de EU alvast de zogenaamde Dublin-akkoorden correct worden toegepast. Het komt er op neer dat elk EU-land verantwoordelijk is voor de asielzoekers waar die zich het eerst hebben aangemeld. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) moest echter recent toegeven aan het Vlaams Belang dat de Dublin-afspraken ook in België langs alle kanten rammelen. België vroeg in 2016 de overname van 6.483 asielzoekers; daarvan werden er 1.479 overgenomen. En België moest 2.587 asielzoekers overnemen, waarvan er 414 werden overgenomen. Als men de saldi verrekent, zijn er in 2016 dus 2.890 asielzoekers te veel in dit land gebleven volgens de Dublin-akkoorden.

Een correcte toepassing van de Dublin-akkoorden zou al enkele duizenden asielzoekers van ons grondgebied verwijderen, maar de Commissie dreigt er integendeel mee dat ons land ettelijke duizenden gelukszoekers extra zou moeten opnemen in tijden van crisis. De Commissie wil immers een 'correctie' toepassen op Dublin en dus extra asielzoekers van de Griekse en Italiaanse eilanden doorsturen.

Debat 'Aangenomen besluit inzake de hervorming van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel' (11/05/2016)

Gerolf Annemans: Geen enkel asielsysteem van deze Europese Unie kan nog een aanvaardbaar asielsysteem zijn voor de burgers van Europa om de eenvoudige reden dat u, machthebbers van de Europese Unie, alle vertrouwen en alle geloofwaardigheid totaal en volledig hebt opgebruikt. Uw grenzenbeleid is een opengrenzenbeleid geworden. U hebt van het asiel een wilde immigratie gemaakt, vergiftigd en besmeurd door bedrog, materialisme en mensenhandel en door de ideologie van een multiculturele waanvoorstelling die de grondslag van Europa - eenheid in verscheidenheid - teniet doet. Wij willen uw asielbeleid niet meer, dames en heren van de Europese Commissie. Het is angstaanjagend en het wordt niet meer gesteund door het volk van Europa.

Extra kredieten

Met de asielkraan wordt tegelijk de financiële kraan opengedraaid. Eind november 2017 werd een rapport gestemd in het Europees Parlement dat nog eens 837 miljoen euro extra krediet voorzag voor de opvang van migranten. De zoveelste keer. Het in de Europese begroting voorziene bedrag van 6 miljard euro om de migratiedruk aan te pakken, volstond dus duidelijk niet: dat jaar werd al 530 miljoen euro extra uitgetrokken en in oktober 2017 voegde het Europees Parlement daar nog eens 275 miljoen euro aan toe.

Persbericht: Europese Commissie subsidieert massa-immigratie (27/09/2017)

Vandaag raakte bekend dat de Europese Commissie een bedrag van 500 miljoen euro belastinggeld opzijzet om onder de noemer 'bescherming van de buitengrenzen' in feite datgene te doen waar de EU-elite onklopbaar in is, namelijk de verdere massa-immigratie naar Europa te bevorderen.

De Commissie wil de komende twee jaar 50.000 vluchtelingen opnemen in de EU, waarbij ze 10.000 euro belooft per vluchteling aan de lidstaten die meehelpen aan de opvang. De kwalijke ontdekking van vandaag is dat dit gebeurt met alweer een injectie van belastinggeld, wat dus neerkomt op het subsidiëren van de massa-immigratie.

Het Vlaams Belang en de Europese fractie ENV hebben hier altijd voor gewaarschuwd en vandaag stellen we vast dat onze bezwaren meer dan ooit geldig blijven: de 'bescherming van de buitengrenzen' is in feite een codewoord voor meer immigratie, meer overzetten van Afrikanen en anderen en meer EU-waanzin op dat vlak.

Het Vlaams Belang doet opmerken dat de Belgische regering en de N-VA in het bijzonder op geen enkele ministerraad op Europees niveau de gang van zaken fundamenteel in vraag stelt en in feite gewoon dit systeem in stand houdt. Voor het Vlaams Belang moeten de grenzen gesloten worden, de mensensmokkelaars hard aangepakt en de bevoegdheden van de EU toetaal ingeperkt.

Alleen de lidstaten moeten bevoegd zijn en zij moeten vrij en ongebonden kunnen optreden tegen de massa-immigratie in plaats van te moeten aanzien hoe boven de hoofden van de burgers alles wordt bedisseld door de ondemocratische structuren van de Europese Unie.

Al deze duizelingwekkende bedragen moeten dienen om de nefaste migratiepolitiek van de Europese Unie verder te zetten. Wat ons betreft heeft het statuut van vluchteling inherent een tijdelijk karakter of zoals voormalig bondskanselier Angel Merkel het vorig jaar in een helder moment formuleerde: *"de vluchtelingen uit Syrië en Irak moeten na de oorlog terug naar hun land"*. Dat is volgens Gerolf Annemans echter buiten de Europese Commissie gerekend.

Persbericht: EU trekt extra 837 miljoen uit voor vluchtelingencrisis (30/11/2017) **Vlaams Belang stemt als enige Vlaamse partij tegen meer EU-geld voor immigratie**

Van het Europees Parlement mag de Europese Unie nog maar eens 837 miljoen euro extra uittrekken voor maatregelen op het vlak van migratie, vluchtelingen en veiligheid. *"Het is noodzakelijk om met spoed aanzienlijke extra kredieten ter beschikking te stellen"* luidt het in een vandaag gestemd rapport. Een zoveelste financiële pleister op een houten been. Het Vlaams Belang stemde als enige Vlaamse partij tegen dit voorstel.

Vandaag werd in het Europees Parlement een verslag gestemd 'betreffende de terbeschikkingstelling van middelen uit het Flexibiliteitsinstrument ter financiering van onmiddellijke budgettaire maatregelen voor de aanpak van de huidige met migratie, vluchtelingeninstroom en veiligheid verband houdende problemen'. Uit het Flexibiliteitsinstrument kan geput worden om in buitengewone en 'onverwachte' behoeften - buiten de normale budget-plafonds om - te voorzien.

De Europese Unie trekt op die manier nog maar eens 837 miljoen euro uit voor maatregelen op het vlak van migratie, vluchtelingen en veiligheid en om het inmiddels totaal failliete Europese migratiebeleid boven water te houden. Het in de Europese begroting voorziene bedrag van 6 miljard euro om de migratiedruk aan te pakken, volstaat dus duidelijk niet: dit jaar werd al 530 miljoen euro extra uitgetrokken en in oktober voegde het Europees Parlement daar nog eens 275 miljoen euro aan toe.

Deze maatregel illustreert nog maar eens dat de migratiecrisis helemaal niet over is en dat er in tegendeel meer en meer sprake is van volgmigratie. Onverwacht zijn de behoeften allerminst.

Gerolf Annemans: *“Dit voorstel is een zoveelste financiële pleister op een houten been. Dat het statuut van vluchteling een tijdelijk karakter heeft, is bovendien buiten de Europese Commissie gerekend. In haar jaarlijkse groeianalyse roept de Commissie alle lidstaten op kortetermijninspanningen voor vluchtelingen te vervangen door ‘alomvattende langetermijnstrategieën’. De vluchtelingencrisis handelt voor de Commissie dus niet over tijdelijke opvang, maar om georganiseerde economische immigratie.”*

Veerdienst

De lakse aanpak van de aanzwellende illegale immigratie naar Europa de jongste jaren heeft de indruk gewekt dat het lonend is de oversteek te wagen. In de praktijk werd Frontex gedegradeerd tot een soort veerdienst, wat voor de georganiseerde mensensmokkel geweldige opportuniteiten en winsten heeft geschapen. De inzet van Europese en Belgische marineschepen mag niet langer dienen om illegale immigratie te faciliteren, maar moet er op gericht zijn ze te verhinderen en op die manier te beletten dat mensen aan hun gevaarlijke tocht beginnen.

Een cosmetica-operatie zoals de omvorming van Frontex tot een zogenaamde Europese ‘grens- en kustwacht’ verandert niets aan de fundamentele mankementen van een opengrenzenbeleid.

Debat ‘Europese grens- en kustwacht’ (05/07/2016)

Gerolf Annemans: Waarde dames en heren machthebbers in de Europese Unie, met een totaal nieuw voorstel dat u de bedrieglijke schijn meegeeft van een mooi klinkende benaming, Europese grens- en kustwacht, en dat zoals alles hier ook weer een eigen instelling meekrijgt, het agentschap voor de Europese grens- en kustwacht, probeert uw Europese Unie het zinkende schip van Schengen en van de open grenzen van de Europese Unie boven water te houden.

In plaats van een herstel van binnengrenzen en een op Australische leest geschoeid pushback-beleid krijgt een EU-ambtenarenapparaat extra greep, met macht, met dwangmiddelen in het grenzen- en immigratiebeleid dat oorspronkelijk aan de lidstaten toebehoorde. In plaats van ootmoedig het morele faillissement van de open grenzen en van Schengen te erkennen, houdt u die concepten hardnekkig staande en voegt u er nog een portie schone schijn aan toe. Ik roep u op, collega's: *please give Europe back to its countries.*

In plaats van een *pushback*-beleid kregen we een *pick up*-beleid, waarbij marineschepen en schepen van NGO's tot net voor de Noord-Afrikaanse kusten varen om onfortuinlijke vluchtelingen op te scheppen. Wanneer staatssecretaris Francken (N-VA) in dat verband uithaalde naar Artsen Zonder Grenzen heeft hij gelijk, maar vergeet hij er bij te melden dat de Belgische zeemacht exact hetzelfde doet: veerdienst spelen voor illegale migratie naar het Europese vasteland. Tussen mei 2015 en december 2016 voerde de Belgische zeemacht drie operaties uit in de Middellandse Zee waarbij de marineschepen Godetia, Leopold I en Louise-Marie in operatie ‘Sophia’ in totaal 2.047 illegale immigranten naar het Europese vasteland brachten. De inzet van de Belgische marineschepen in het kader van de operatie ‘Sophia’ kostte de belastingbetaler minstens 16,5 miljoen euro.

Mensenrechten

De Europese Unie en niet in het minst het Europees parlement werpen zich op als wereldwijde verdedigers van de mensenrechten. Het Actieplan voor mensenrechten en democratie (2015-2020) vormt de basis van het huidige EU-mensenrechtenbeleid. Daarvoor heeft de EU in de zelfde periode zo'n 1,3 miljard euro veel. Via het Europees instrument voor democratie en mensenrechten (EIDHR) steunt de EU organisaties of personen die de mensenrechten, democratie en de rechtstaat verdedigen.

“Het stimuleren en beschermen van de mensenrechten, democratie en de rechtstaat wereldwijd behoort tot de grondbeginselen van de Europese Unie. De mensenrechten staan centraal in de relaties van de EU met andere landen en regio's” luidt het.

Toch blijkt men in de Europese instellingen op zijn minst selectief te zijn in de beoordeling van mensenrechtendossiers en af en toe zelfs de andere kant uit te kijken. Elke maand buigt het Europees parlement zich over een drietal mensenrechtenrapporten, waarbij elke fractie zich de ware mensenrechtenkampioen wil tonen. Mensenrechten en democratie in Nicaragua, Indonesië, Zimbabwe, Cambodja, Filipijnen, Bangladesh, Eritrea,... passeren de agenda. Executies in Koeweit en Bahrein of de situatie van mensenrechtenactivisten in Guatemala, Thailand of Pakistan. Men behandelt dossiers van gewetensgevangenen of politieke gevangenen in Rusland tot de situatie van albino's in Malawi.

Ook binnen de EU wil het Europees parlement dat de Europese Commissie in de toekomst jaarlijks gaat rapporteren over de stand van de democratie, de rechtstaat en de grondrechten in de lidstaten.

Debat 'EU-mechanisme voor democratie, de rechtsstaat en de grondrechten' (25/10/2016)

Gerolf Annemans: Vormde het historisch verworven bestaan van westerse democratieën op ons Europees continent oorspronkelijk een stimulans om tot samenwerking te komen en samen te streven naar democratie in wat toen nog communistische dictaturen waren, dan is die samenwerking inmiddels totaal gedegenereerd. Terwijl de lidstaten elk van onderuit de bron van rechtsstatelijkheid en democratie zouden moeten zijn, worden ze nu onder de veredelde bureaucratische curatele van de Europese Unie geplaatst en worden de begrippen die de grondslag en rijkdom van de Europese samenwerking vormden, nu de gestandaardiseerde regels van Big Brother in de versie van de Europese Unie, een zogenaamd panel van deskundigen aan het hoofd van een EU-inquisitiesysteem.

De oorspronkelijke rijkdom van de mensenrechten en de democratie verwordt nu tot een wapen in uw EU-dictatuur. Daar kan ik onmogelijk aan meewerken.

Hongarije en Polen: mensenrechten in gevaar?

Zo komt het dat in de EU-lidstaten Hongarije of Polen - althans volgens de Europese Commissie en het Europees parlement - een probleem blijkt te zijn met de mensenrechten of op zijn minst de rechtsstaat en de democratie. Met hun verzet tegen de EU-migratiepolitiek en EU-bemoeienissen

in het algemeen hebben de Visegrad-landen Hongarije, Polen, Slowakije en Tsjechië de jongste tijd niet de beste vrienden gemaakt met de EU.

Symboolfiguur bij uitstek van het verzet is Viktor Orbán, eerste minister van Hongarije. Over de structuur van de Europese Unie verklaarde hij: *“Europa heeft een nieuwe blauwdruk nodig, we moeten het hebben over een alliantie van vrije naties.”* Op een persconferentie (in Duitsland nota bene) verklaarde Orbán over terroristische dreigingen en massa-immigratie: *“De Europese burgers willen niet dat er een voortdurende dreiging van terrorisme is. Ze willen juist veiligheid. Daarom willen ze dat de grenzen worden bewaakt.”* Orbán besloot een hek te bouwen langs de Hongaarse grens om illegale immigratie tegen te gaan. Met succes en tegelijk heel veel kritiek vanuit de EU.

Ook Polen wekte de toorn van Brussel na een reeks aan gerechtelijke hervormingen. De hervormingen zouden de rechtsstaat en de scheiding der machten aantasten. Politieke bemoeienissen en politieke benoemingen in het gerecht? Waar hebben we dat nog gehoord... De Europese Commissie wilde artikel 7 van het Verdrag van de Europese Unie invoeren tegen Polen, waarmee het land uiteindelijk het stemrecht in de EU zou kunnen verliezen.

Debat ‘Rechtsstaat en democratie in Polen: stand van zaken’ (15/11/2017)

Gerolf Annemans: Hoge omes van de Europese Unie, bent u niet beschaamd dat u het Poolse volk hier op het matje roept? Dat trotse Europese volk heeft ons de weg naar de uitgang van het communisme getoond op een ogenblik dat u, mijnheer Timmermans, als goede socialist waarschijnlijk nog vond dat het imperium van de Sovjet-Unie en haar satellieten gerespecteerd moest worden. Dat trotse Poolse volk leert ons ook nu weer hoe je niet aan het handje van de Europese Unie moet lopen. Op hetzelfde ogenblik gaat het Spaanse koninkrijk op een brutale en middeleeuwse manier om met het Catalaanse volk, met methodes die doen denken aan de manier waarop de Spaanse Inquisitie in de 16e eeuw de Nederlanden, inclusief mijn Vlaanderenland, tegen hun wil onder Spaanse heerschappij wou houden. Bent u niet beschaamd, dames en heren? Ik ben een aanhanger van Willem van Oranje. In vredesnaam, hou op met die hypocrisie, schaam u en donder op.

De tussenkomst van Gerolf Annemans leidde tot een opstootje met Commissaris Frans Timmermans die dat niet wilde laten passeren, *“zeker niet uit de mond van iemand die misschien eens in de geschiedenis van zijn eigen beweging kan duiken voordat hij de geschiedenis van andere politieke bewegingen durft aan te kaarten.”* Het was duidelijk dat Gerolf Annemans een gevoelige snaar had geraakt.

De Polen gaven geen gehoor aan de EU-kritiek en in december 2017 was de maat vol voor de Commissie. Timmermans stelde op 20 december 2017 voor om de artikel 7-procedure te beginnen.

Persbericht: EU-elite steekt Rubicon over in Polen (20/12/2017)

Vandaag is een Rubicon overgestoken. Het invoeren van artikel 7 van het Verdrag van de Europese Unie door de Europese Commissie tegen Polen is een schande. Een niet verkozen orgaan hakt met deze maatregel in op de soevereiniteit van lidstaat Polen.

Het is niet alleen een schande, het is ook hypocriet. Diezelfde Europese Commissie kijkt de andere kant uit wanneer de zogenaamde Europese waarden en de grondrechten als de vrijheid van meningsuiting, informatie, vergadering en vereniging worden gekrenkt in een andere lidstaat, namelijk Spanje.

De Europese Commissie probeert op deze manier ook de druk op andere 'stoute' lidstaten, in het bijzonder de Visegrad-landen, te verhogen, ook inzake andere dossiers, meer bepaald hun verzet tegen ongebreidelde immigratie en de hervestigingspolitiek van de Unie.

Gesteld dat de Commissie er in zou slagen het stemrecht van Polen en eventuele andere lidstaten in de toekomst af te pakken, betekent dit ook dat de Commissie voor zichzelf een vrij pad creëert voor haar strategie van de *'ever closer union'*, waarin de unanimité overboord wordt gegooid en weerspannige lidstaten buitenspel worden gezet.

Het heeft in elk geval het voordeel van de duidelijkheid voor lidstaten die menen dat zij nog over hun eigen binnenlandse aangelegenheden mogen beslissen. Het is aan hen om hieruit de nodige besluiten te trekken over hun verhouding met de Europese Unie.

Dit is in ieder geval geen Europese samenwerking meer, maar een gecentraliseerde supranationale eenheidsstaat. Dit moet ophouden en in de toekomst onmogelijk gemaakt worden.

Visca Catalunya lliure

Tot zondag 1 oktober dacht niemand in het Europees parlement er aan om de situatie van Catalonië op de agenda van de plenaire debatten te zetten, hoewel er al langer voldoende reden toe was. In de aanloop naar het onafhankelijkheidsreferendum had de Spaanse overheid er immers al alles aan gedaan om dat vreedzaam en democratisch initiatief te verhinderen.

Gerolf Annemans confronteerde al op 20 september 2017 in een vraag aan de Europese Commissie de EU instituties met hun eigen verdragen en handvesten waarin grondrechten als de vrijheid van meningsuiting, van informatie, vergadering en vereniging worden 'gewaarborgd'. Het was toen al duidelijk dat lidstaat Spanje meer en meer zondigde tegen deze principes.

Schriftelijke vraag ‘Het optreden van de Spaanse staat bij het Catalaans referendum’ (20/09/2017)

De voorbije dagen heeft de Spaanse overheid proactief en overijverig ingegrepen in Catalonië om het onafhankelijkheidsreferendum van 1 oktober te verhinderen. Burgemeesters werden bedreigd met vervolging, websites uit de lucht gehaald, huiszoekingen verricht en campagne-materiaal en stemformulieren in beslag genomen.

Met de arrestatie vandaag van op zijn minst 14 Catalaanse regeringsfunctionarissen belanden we stilaan in ‘Turkse’ toestanden.

Er mag verondersteld worden dat de EU instituties zullen handelen in de geest van hun eigen verdragen en handvesten waarbij de waarden van Artikel 2 VEU worden gegarandeerd en grondrechten als de vrijheid van meningsuiting, informatie, vergadering en vereniging worden gewaarborgd.

Wat is de Commissie voornemens te doen nu blijkt dat lidstaat Spanje meer en meer zondigt tegen deze principes?

Is de Commissie voornemens artikel 7 VEU in te roepen als deze ernstige en voortdurende schendingen van Artikel 2 VEU bevestigd worden?

De matrakken en rubberkogels van de Guardia Civil op de dag van de kiesverrichtingen waren uiteindelijk de doorslaande argumenten om alsnog een debat te organiseren. Een debat dat nauwelijks een debat genoemd kan worden, want slechts één spreker per politieke groep werd toegelaten. Wanneer dus wordt opgeroepen tot een ‘dialoog in Catalonië’ is het opmerkelijk dat in het Europese huis geen dialoog of debat werd mogelijk gemaakt.

Vlaams-nationalisten gewaarschuwd

En zo belandden we in een rijtje van verklaringen waarin hoogstens halfslachtig het Spaanse politiegeweld werd veroordeeld. Europees Commissaris Timmermans gewaagde zelfs te spreken van ‘proportioneel geweld’. Voor de rest was het vanwege de christendemocraten, socialisten en liberalen één grote steunbetuiging aan Spanje onder het mom van ‘respect voor de grondwet, de rechtsstaat en fundamentele rechten in Spanje.’ Guy Verhofstadt bezwoer de Catalanen niet eenzijdig de onafhankelijkheid uit te roepen, de Italiaanse socialist Pittella riep luid aangemoedigd “*We hebben geen nieuwe staten nodig!*” Ook Vlaams-nationalisten zijn bij deze gewaarschuwd.

In de weken na het referendum hebben honderden Catalanen de postbussen van de Europese parlementsleden bestookt waarin zij hun verontwaardiging uitschreeuwen en de hulp inroepen van de EU. Gerolf Annemans heeft deze Jordi's en Núria's allemaal individueel beantwoord met de boodschap: reken niet op de EU.

Antwoord aan bezorgde Catalaanse burgers

Dear Catalan citizen,

As a Member of the European Parliament, I am behind you and in favour of Catalan Independence, entirely in line with my own attachment to Flemish Independence.

Many times in the past and in these last few days I expressed my sympathy for the passion and the determination of the beautiful Catalan people. I know your history very well and there is a strong link with the violent aggression that Flanders suffered from when Madrid in the 16th Century tried to impose by terrible force its so-called “rule of law” of those days.

As you might have heard in the meantime the European Parliament is not unequivocally standing behind the Catalans, nor condemning (and thus legitimising) the violence of the Spanish State in your streets.

I therefore advise you not to count in any way on the European Union who is afraid for such things as the power of the people, democracy, regional independence and any change of the existing powers. My advice would be: go to your independence now that it is in your hands and so close by and don't lose too much energy that you will need, trying to convince the EU. The EU is not your friend.

Visca Catalunya Lliure!

Gerolf Annemans

Bij de internationale televisiezender RT herhaalde hij deze boodschap. Ook bij Terzake wees hij op de legitimiteit van het Catalaanse referendum: *“Ik denk ook niet dat men de geschiedenis kan tegenhouden. Als een volk iets wil, dan is er niets zo sterk als dat, en één of ander grondwetsartikel of Spaans grondwettelijk kader doet daar niets aan af. Er is een verschil tussen ‘legitimiteit’; het volk, de straat en een democratische meerderheid die nu al meer dan 10 jaar wordt opgebouwd nadat in Madrid met het grondwettelijk hof keer op keer de autonomie teruggeknipt is - de daden van agressie komen uit Madrid - en aan de andere kant de ‘wettelijkheid’, die maar de wettelijkheid is, doch die niet meer legitiem is in Catalonië.”*

Om zijn solidariteit met de Catalaanse zaak te betuigen, publiceerde Gerolf Annemans een advertentie in de bakkerskrant De Zondag waarin hij onomwonden de onafhankelijkheidseis ondersteunt.

Blijvende steun

Vlaams Belang-voorzitter Tom Van Grieken en Europees parlements lid Gerolf Annemans hebben bij verschillende gelegenheden hun steun en die van de partij betuigd aan de regering die de Catalaanse president Carles Puigdemont op de been trachtte te brengen.

Ondertussen zitten er nog steeds leiders van de burgerlijke onafhankelijkheidsbeweging achter

ADVERTENTIE

CATALONIË:

“DE EUROPESE LANDKAART HERZIEN OM ONAFHANKELIJKHEID MOGELIJK TE MAKEN.”

Je moet nog niet eens -zoals ik- een Vlaams-nationalist zijn om begrip te hebben voor de Catalanen. Hun behandeling door de Spaanse staat is al eeuwen een probleem, maar de laatste tien jaar liep het opnieuw brutaal uit de hand. In 2006 werd er een staatshervorming afgesproken. Maar toen kwam de financiële crisis en had Spanje terug het Catalaanse geld nodig. De partij van Rajoy startte een procedure voor het inmiddels beruchte Grondwettelijk Hof en de staatshervorming werd in 2010 teruggedraaid.

De Catalanen kwamen vanaf dan massaal op straat en stemden met steeds meer kracht voor partijen die (meer) Catalaanse onafhankelijkheid beloofden.

Mooie praatjes van de EU

Toen een recent referendum de vraag stelde, ging de Spaanse overheid helemaal door het lint. Vanuit Madrid werd Catalonië met maar zelden gezien politiegeweld tegen burgers geconfronteerd en daarna met de totale afschaffing van alle autonomie. Van de Europese Unie werd in Catalonië hulp verwacht. Maar de Europese Unie stond en staat aan de kant van Spanje en dus tegenover elk volk dat naar vrijheid verlangt. Alle mooie praatjes over 'Europese waarden' ten spijt. Voor ons moet de Europese landkaart herzien kunnen worden om de onafhankelijkheid van volkeren die dat willen mogelijk te maken.

Gerolf Annemans
Europees parlementslid
voor Vlaams Belang

De fractie Europa van Naties en Vrijheid (ENV) in het Europees Parlement bestaat uit delegaties uit Vlaanderen (Vlaams Belang), Frankrijk (Front National/RBM), Italië (Lega Nord), Nederland (PVV), Oostenrijk (FPÖ), Polen (KNP) en leden uit Groot-Brittannië, Duitsland en Roemenië.

de talies. Ook de Catalaanse regeringsleden en president Puigdemont zelf hangen tientallen jaren celstraf boven het hoofd. Enkele ministers zitten in ballingschap in het buitenland. Europa anno 2018: een tiental nieuwe politieke gevangenen in Spanje, waaronder democratisch verkozen regeringsleden. Hun misdaad is dat zij pogen uit te voeren waarvoor zij in 2015 democratisch verkozen werden. De uitvoering van verkiezingsbeloften is men in deze Europese Unie duidelijk niet gewoon.

‘Europees’ aanhoudingsmandaat

In de rand willen we hier ook even ingaan op onze terughoudendheid tegenover Europese samenwerking op het vlak van justitie, politie, gegevensuitwisseling, defensie enz. Zo verzet onze fractie zich tegen een EU-openbaar ministerie. Men weet immers waar men aan begint, maar niet waar men eindigt. Zo blijkt ook een ‘Europees’ aanhoudingsmandaat in handen van Rajoy een nuttig middel te zijn om Puigdemont in het buitenland in de val te lokken. Op 30 oktober 2017 vluchtte Puigdemont naar ons land. Het Spaanse parket vroeg via een Europees aanhoudingsmandaat om zijn uitlevering, om hem te kunnen vervolgen wegens rebellie, misbruik van overheidsgeld en opruiing. Op 5 december 2017 wordt dat ingetrokken. Een sein voor Puigdemont om vrij te reizen buiten Spanje. Maar op 23 maart 2018, terwijl hij net op dat moment in Finland is, wordt een nieuw Europees arrestatiebevel uitgevaardigd. Op de terugweg naar België werd hij dan in Duitsland gearresteerd na het passeren van de Deense grens. Wie beweert nog dat dit een ‘interne Spaanse kwestie’ is?

Plaasmoorde

De EU kijkt niet alleen in het geval van Spanje, maar ook en vooral in het geval van Zuid-Afrika de andere kant uit. De ENV-fractie heeft reeds enkele malen de situatie in Zuid-Afrika willen agenderen als één van de maandelijkse mensenrechtendebatten in Straatsburg, maar telkens stuit dit op een njet van de klassieke politieke groepen binnen de conferentie van voorzitters van het Europees parlement. Toch blijft onze fractie de problematiek van wat men noemt de ‘plaasmoorde’ onder de aandacht houden.

Terwijl in Zimbabwe eindelijk het oude spook Mugabe is verdwenen, de nieuwe president de indruk geeft zich bewust te zijn van de economische *sense of urgency* in zijn land en de eerste blanke boeren opnieuw terugkeren om het land te bewerken en de bevolking letterlijk van de honger te redden, gaat het in buurland Zuid-Afrika van kwaad naar erger.

Nelson Mandela heeft na zijn vrijlating en als president begin jaren '90 verdienstelijke pogingen gedaan tot verzoening tussen de verschillende bevolkingsgroepen in zijn land. Toen zijn levenseinde naderde, kon hij buiten moreel gezag echter nog maar weinig politiek gewicht in de schaal leggen. Zolang Nelson Mandela nog in leven was, kon de schijn van een verzoening echter opgehouden worden.

Niettegenstaande de massale internationale steun is de balans na enkele decennia zwart bestuur ronduit negatief, niet in het minst voor de blanken, maar ook voor de zwarten. De levensverwachting voor de zwarten ligt lager dan ten tijde van de apartheid.

Midden 2016 organiseerde Gerolf Annemans een conferentie in het Europees parlement met de Zuid-Afrikaanse artiest en activist Steve Hofmeyr over de gruwelijke 'plaasaanvalle' en 'plaasmoorde', gericht tegen de - hoofdzakelijk, maar niet uitsluitend - Afrikaner-boerengemeenschap. Deze geweldsmisdaden tegen een bepaald deel van de bevolking pieken boven alle reeds torenhoge misdaadcijfers in het land uit.

ENF
Europe of Nations
and Freedom

Wednesday 1 June, 12h30 to 14h
Room PHS 03C 050

lunch-conference

**Ongoing Genocide:
Farm murders in South Africa**

organised by:
Olaf Stuger, MEP
Gerolf Annemans, MEP

Special guest: **Steve Hofmeyr**, South African singer, actor, writer and cultural activist

A light sandwich lunch will be served

We are looking forward to your confirmation
gerolf.annemans-office@europarl.europa.eu

Dit deel van de bevolking is echter electoraal niet interessant voor de politieke machthebbers, ondanks talloze beloften. Aan het begin van de twintigste eeuw bestond de bevolking nog uit 25% inwoners van Europese afkomst, nu telt het blanke bevolkingsdeel nog slechts zo'n 10%. In 2016 deed hoop nog leven, het nationale politiehooft kondigde een plan aan tegen de misdaad in landelijke gebieden. Maar 2017 was echter opnieuw een zwart jaar voor de Afrikaner gemeenschap, wat leidde tot manifestaties in april en een protestkonvooi op 'Zwarte Maandag' 30 oktober 2017. Sommigen, waaronder Gerolf Annemans, durven het een stille genocide te noemen.

Het is een aspect van de Zuid-Afrikaanse 'realiteit' dat ook werd behandeld op de ENV-conferentie van 30 januari 2018 waar Corné Mulder, parlamentslid voor Vryheidsfront Plus, door onze fractie werd uitgenodigd. De Zuid-Afrikaanse

‘realiteit’ toont voorts een economisch en sociaal kerkhof in een land dat zoveel potentieel heeft.

De politieke partijen en tenoren in Zuid-Afrika hebben de afgelopen decennia hun onbekwaamheid en hun verzuim ruim aangetoond. Het ANC was uiteraard de dominante factor, maar de zogenaamd gematigde Democratische Alliantie (DA) en de Economische Vrijheidsstrijders (EFF) van Malema, zijn geen haar beter en dragen medeverantwoordelijkheid voor het mislukken van de ‘Regenboognatie’.

Te vrezen valt dat de twee laatst genoemde partijen en hun satellieten, die een verdiepte samenwerking tegen het ANC hebben aangekondigd, geen geloofwaardig alternatief kunnen vormen. Het is het verhaal van de pest en de cholera.

30 jan. 2018

Conferentie in Europees Parlement over de toekomst van Zuid-Afrika. Een waarschuwing van Corné Mulder over de Europese Unie. Als je als minderheid opgaat in een groter geheel wordt er uiteindelijk door anderen over u beslist.

De heropleving van het Vryheidsfront Plus is de enige geloofwaardige hoop voor de rehabilitatie van de blanke en Afrikanergemeenschap in Zuid-Afrika. Het werd dan ook een diepgaand gesprek

met Corné Mulder. In de lente werd nog een informeel overleg georganiseerd met Dr. Pieter Groenewald, voorzitter van dezelfde partij, die uitkeek naar een verdere samenwerking met de ENV-groep.

Turkije

Een vaste klant in deze mensenrechtenrubriek is Turkije, officieel nog steeds kandidaat-lid van de Europese Unie. Turkije draagt een historische verantwoordelijkheid voor mensenrechtenschendingen en zelfs genocide. In 2015 diende Gerolf Annemans nog een ontwerpresolutie in met een oproep tot erkenning door Turkije van de genocide in 1915 van de in Turkije levende Armeniërs.

Na de mislukte staatsgreep op 16 juli 2016 nam de Turkse president Recep Tayyip Erdogan de touwtjes opnieuw stevig in handen. In de dagen volgend op de coup poging werden militairen gearresteerd, agenten ontslagen, rechters uit hun functie ontheven en tienduizenden ambtenaren ontslagen of op non-actief gesteld. Er is sprake van uiteindelijk 40.000 arrestaties en 110.000 ontslagen in de ambtenarij. Meer dan 100 mediakanalen werden verboden, waaronder tientallen kranten en televisiestations.

De ENV-fractie bevroeg de Commissie over de toestand van journalisten en vrije nieuwsgaring in Turkije. Ook het lamleggen van een kinderzender was exemplarisch.

Schriftelijke vraag ‘Turkse censuur’ (7/10/2016)

Op woensdag 28 september 2016 heeft de Turkse staat de uitzendingen van meer dan twintig radio- en televisiekanalen uit de ether gehaald, inclusief de enige kinderzender in de Koerdische taal, Zarok TV.

Zarok TV is sinds 2015 het eerste satelliettelevisie station in de wereld in de Koerdische taal voor Koerdische kinderen en is gevestigd in Diyarbakir.

De Turkse autoriteiten zeggen dat de (internationale) tekenfilms en cartoons een ‘separatistische activiteit’ inhouden en dat Zarok TV een ‘separatistische en subversieve mediaorganisatie’ is.

In een land waar Koerdisch taalonderricht in staatsscholen verboden is, illustreert deze actie opnieuw de dictatoriale aard van het Erdogan-regime.

Ik zie niet in hoe Kuifje, De Smurfen, Maja de Bij, Garfield en hun andere vrienden Koerdische kinderen kunnen aanzetten tot separatistische activiteiten.

Welke actie zal de hoge vertegenwoordiger ondernemen om deze zaak aan te kaarten bij de Turkse autoriteiten?

In maart 2017 haalde Erdogan nog eens zwaar uit naar Europa. De toetredingsonderhandelingen liepen niet zoals het hoorde volgens hem en in de aanloop naar een grondwettelijk referendum stapelden de internationale en diplomatieke incidenten zich op. Zo weigerde Nederland enkele Turkse regeringsofficials en politici de toegang tot het land en verbood hen om op Nederlands grondgebied bij de Turkse gemeenschap campagne te komen voeren voor het referendum.

Erdogan bestempelde Europese politici als ‘racisten en fascistten’. Daags nadien gingen de dreige-

menten nog verder. Volgens de Turkse president zouden Europeanen nergens nog veilig zijn als Europa zijn houding tegenover Turkije niet wijzigt. *“De hele wereld volgt van dichtbij wat er hier gebeurt”*, zei Erdogan op een meeting in de Turkse hoofdstad Ankara. *“Als jullie voortdoen met zich op deze manier te gedragen, zal morgen geen enkele Europeaan nergens ter wereld nog veilig op straat kunnen wandelen”*, klonk het letterlijk. Gerolf Annemans legt de link in zijn reactie met de Turkije-(immigratie)deal.

Persbericht: Annemans over bedreiging Erdogan: “Dit is een oorlogsverklaring” (22/03/2017)

Gerolf Annemans: *“Indien de EU een aangebrand akkoord handhaaft met een dictator die de totale bevolking van ons continent bedreigt, verliest zij alle geloofwaardigheid”*

Terwijl Europa vandaag opnieuw wordt geconfronteerd met een nieuwe aanslag vindt president Erdogan het nodig de bevolking van ons continent openlijk te bedreigen. Volgens Gerolf Annemans is het tijd om een punt te zetten achter het Turks-Europese huwelijk.

Wanneer een staatsleider die meer leerkrachten achter de tralies steekt dan er voor een klas staan en meer opposanten in de gevangenis opsluit dan er in het parlement zitten, een andere overheid oproept om de mensenrechten en de democratie te respecteren, zijn de grenzen van het fatsoen niet alleen bereikt, maar zijn ze overschreden. Dat diezelfde man in een adem een bevolkingsgroep van 500 miljoen mensen bedreigt, is een oorlogsverklaring.

Volgens Annemans is de dreigende taal van Erdogan een rechtstreeks gevolg van de chantageleutels die de EU hem in handen gaf, verwijzend naar de Turkije-deal. *“Door Erdogan de sleutels te geven van de Europese poorten, heeft de EU hem een ongezien strategische troefkaart gegeven die hem in staat stelt de Europese leiders op de knieën te dwingen.”* Annemans wijst erop dat toen het Vlaams Belang de regering-Michel waarschuwde voor nakende chantagepolitiek wij werden weggehoond. *“Vandaag stellen we vast dat we opnieuw te vroeg het gelijk aan onze kant hadden”*, aldus Annemans.

Hij roept de Europese leiders op de Turkije-deal met onmiddellijke ingang op te schorten en zelf het grenzenbeleid over te nemen. *“Indien de EU een aangebrand akkoord handhaaft met een dictator die de totale bevolking van ons continent bedreigt, verliest zij alle geloofwaardigheid.”*

Aansluitend moet, aldus Annemans, de Europese geldkraan richting Turkije met onmiddellijke ingang worden afgesloten. *“Momenteel ziet Erdogan 4,5 miljard euro Europees geld naar zijn staatskas vloeien om de democratisering van het land te bewerkstelligen, terwijl de man alles in het werk stelt om de democratische klok terug te draaien.”*

Op 16 april ging het referendum dan door waarmee Erdogan zich via een 18-tal grondwetswijzigingen meer presidentiële macht wenste toe te eigenen. In een angstklimaat, waarbij het nee-kamp slachtoffer was van intimidatie en geweld vanwege het pro-Erdogan-kamp, haalden de voorstellen van president Erdogan en zijn partij AKP met de hakken over de sloot 51% van de stemmen. Maar wat opvallend is: in het buitenland stemde zo'n 60% van de 1,4 miljoen opgekomen Turkse kiezers voor de voorstellen. In België kreeg Erdogan zelfs de steun van 75% van de kiezers! Erdogan kan de Turkse gemeenschap in Europa als een vijfde kolonne beschouwen.

Onderhandelingen ‘bevriezen’ of stopzetten?

Meer dan een jaar na de coup poging en een half jaar na het omstreden referendum boog het Europees parlement zich opnieuw over een voortgangsrapport inzake de mogelijke toetreding van Turkije tot de EU.

Persbericht: Turkije-rapport: Europees Parlement kritisch maar besluiteloos (06/11/2017)

Vandaag stemde het Europees Parlement over het verslag van de Commissie 2016 over Turkije. Wat als het ‘meest kritische rapport ooit’ wordt bestempeld, gaat uitgebreid in op de mensenrechtensituatie en bedreiging van fundamentele vrijheden in het land.

De ‘kritische’ rapporten over Turkije stapelen zich de jongste jaren op in het Europees Parlement. In november 2016 nam het Europees Parlement het standpunt in om het toetredingsproces met Turkije te ‘bevriezen’. Nu luidt het weer *“de toetredingsonderhandelingen met Turkije onverwijld formeel op te schorten als het (Turkse) constitutionele pakket ongewijzigd wordt geïmplementeerd”*.

Zolang echter niet de enige juiste en finale conclusie wordt getrokken, zijn zulke rapporten niet meer dan een pedagogische tik op de vingers van het Turkse regime en valt te verwachten dat ene Recep Tayyip Erdogan er zich, net als vorig jaar en zolang het Europese geld blijft toestromen, niet al te veel of niets van zal aantrekken.

Er is maar één ultiem besluit: eindelijk erkennen dat Turkije niet Europees is en nooit Europees zal zijn. In die zin diende onze fractie ‘Europa van Naties en Vrijheid’ amendementen in om én de pre-toetredingsfinanciering én de toetredingsonderhandelingen met Turkije definitief te staken.

Hoewel de ECR-fractie geen amendementen op het rapport indiende omdat dat wellicht gevoelig ligt binnen de conservatieve fractie, juichte Gerolf Annemans toe dat zijn Vlaamse collega's van N-VA onze amendementen mee goedkeurden. En hij voegde er nog een suggestie voor hen aan toe: *“Fluister uw ministers in om op Europese Ministerraden uw bezorgdheden mee te nemen en niet alleen te pleiten voor een ‘bevriezing’ of een ‘opschorting’ van de toetredingsonderhandelingen, maar om een definitief einde te stellen aan alle EU-lidmaatschapsonderhandelingen met Turkije. Het initiatief daartoe ligt wel degelijk bij de lidstaten.”*

Ontwerpresolutie over de betrekkingen tussen de EU en Turkije (24/11/2016)

Het Europees Parlement,

- gezien de verklaring van de vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid van dinsdag 22 november 2016 over de betrekkingen tussen de EU en Turkije,

- gezien artikel 123, lid 2, van zijn Reglement,

A. overwegende dat de situatie op het gebied van de democratie en de mensenrechten in Turkije sinds het begin van de toetredingsonderhandelingen in 2005 aanzienlijk is verslechterd;

B. overwegende dat de Turkse regering de noodtoestand en de mislukte staatsgreep van 15 juli 2016 aangrijpt om de vrijheid van meningsuiting, de vrijheid van de media en de democratische rechten in het algemeen drastisch in te perken;

C. overwegende dat volgens Verslaggevers zonder grenzen tijdens de eerste zes weken van de noodtoestand 89 journalisten zijn gearresteerd, 104 mediakanalen het zwijgen is opgelegd, waardoor meer dan 2 300 journalisten hun baan zijn verloren, en de persaccreditatie van ten minste 330 journalisten is ingetrokken; overwegende dat ontelbare andere journalisten momenteel in voorarrest zitten, zonder aanklacht vastgehouden en vrijgelaten zijn, of nog niet gevangengenomen zijn terwijl voor hen wel een arrestatiebevel is uitgevaardigd;

D. overwegende dat ook al vóór de mislukte staatsgreep en de daaropvolgende noodtoestand de persvrijheid systematisch werd geschonden, met als meest geruchtmakende zaken het in mei 2015 tegen de krant Cumhuriyet ingestelde onderzoek naar terrorisme en spionage wegens het posten van een video en nieuwsverslagen waarin met wapens voor jihadisten in Syrië volgeladen trucks getoond werden, de arrestatie in november van Can Dündar, redacteur, en Erdem Gül, journalist van genoemde krant, de inval van de politie bij de tv-zenders en kranten van de mediagroep Ipek en het ontslaan van journalisten van deze groep in oktober 2015, en de overname door de regering van de krant Zaman in maart 2016;

E. overwegende dat ook burgers van Europese landen, zoals de Duitse satiricus Jan Böhmmermann en de Nederlandse journaliste Ebru Umar, gevolgen hebben ondervonden van de schendingen van de mediavrijheid in Turkije;

F. overwegende dat momenteel duizenden websites in Turkije geblokkeerd zijn; overwegen-

de dat de Turkse autoriteiten volgens Human Rights Watch in het eerste half jaar van 2015 verantwoordelijk waren voor bijna drie kwart van de wereldwijd ingediende verzoeken aan Twitter tot het verwijderen van tweets en het blokkeren van accounts;

G. overwegende dat Selahattin Demirtaş en Figen Yüksekdağ, de leiders van de oppositiepartij HDP, samen met tien andere parlementsleden gearresteerd zijn;

H. overwegende dat de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht en de scheiding der machten door de arrestatie en het ontslag van duizenden rechters en openbaar aanklagers ernstig zijn aangetast;

I. overwegende dat Turkije weigert om erover na te denken een einde te maken aan de illegale militaire bezetting van het noordelijk deel van Cyprus die al sinds 1974 voortduurt; overwegende dat Turkije weigert de Republiek Cyprus te erkennen en aan zijn verplichtingen uit hoofde van het protocol van Ankara te voldoen;

J. overwegende dat religieuze minderheden stelselmatig worden vervolgd of gediscrimineerd;

K. overwegende dat de Turkse regering het besluit heeft genomen om de beslissingsbevoegdheid inzake de benoeming van rectores magnifici aan openbare en particuliere universiteiten aan de premier te delegeren;

L. overwegende dat de Turkse regering hulp en wapens heeft verstrekt aan jihadistische groepen in Syrië en dat nog altijd doet;

M. overwegende dat de Turkse regering het dreigement heeft geuit drie miljoen migranten naar de EU te laten reizen en hiermee visumvrijstelling voor Turkse burgers wil afdwingen;

N. overwegende dat Turkije in de periode 2005-2016 in totaal bijna 10 miljard EUR heeft ontvangen in de vorm van pretoetredingssteun;

O. overwegende dat uit talrijke opiniepeilingen in de meeste lidstaten blijkt dat een zeer grote meerderheid tegen toetreding van Turkije tot de EU is;

1. verzoekt de Raad om de onderhandelingen over de toetreding van Turkije tot de EU te staken;

2. dringt bij de Raad aan op onmiddellijke stopzetting van alle betalingen aan Turkije in het kader van het instrument voor pretoetredingssteun;

3. verzoekt de lidstaten om in de toekomst zelf invulling te geven aan hun betrekkingen met Turkije;

4. verzoekt zijn Voorzitter deze resolutie te doen toekomen aan de vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, de Raad, de Commissie, de regeringen van de lidstaten, alsmede de regering van Turkije.

Delegatie Vlaams Belang

Europees Parlement
Wiertzstraat 60
kantoor WIB 07M057
1047 Brussel
tel 02-284 77 00
email gerolf.annemans-office@europarl.europa.eu

Geaccrediteerde medewerkers:

Dimitri Hoegaerts
dimitri.hoegaerts@europarl.europa.eu

Ellen Samyn
ellen.samyn@europarl.europa.eu

